

Lanžhot

zpravodaj městského úřadu

3 2024
ročník XX.

Zpívání ženských sborů

foto Kateřina Paulíková

OBSAH

Lanžhotské hody 2024	4	Zpěvokol.....	51
Slovo starosty.....	7	Manželé Prajkovi z Lanžhota.....	53
Výpis z usnesení ze zasedání zastupitelstva	9	CM Valpur	55
Společenská kronika.....	13	Jan Petrla	57
Kulturní akce	13	Mistrovská sezona tenisu Sokol Lanžhot.....	58
Jarní zpívání ženských sborů v Lanžhotě.....	14	Basketbal TJ Sokol Lanžhot	60
Víno z Lanžhota v Salonu vín.....	16	Co nového ve florbalu	61
Okénko regionu Podluží.....	17	Dny národních kultur	63
Okénko farnosti	20	Příměstský tábor 2024.....	65
Okénko školky.....	28	Středověký tábor u Javoříčka	67
Okénko školy.....	24	Morava Run	68
Vzpomínky na zábavy a hry	39	Westernové závody v Lanžhotě	71
Polínka šedesátníci	50	Petice proti CHKO	72

LANŽHOT

Mužáci z Lanžhota
a město Lanžhot Vás srdečně zvou na

Předhodoúé zpívání

13. září 2024
v 19.30 hod.
v sále restaurace Podlužan

Učinkují:

- Mužáci Dubňany
- Mužský sbor Kostice – Tvrdonice
- Mužský spevácký zbor Láb (Slovensko)
- Mužský a ženský sbor z Lanžhota a jejich sólisté
- Dětská cimbálová muzika z Lanžhota

Doprovod: cimbálová muzika Dur
Vstupné: 100 Kč

LANŽHOTSKÉ HODY 2024

Hodové folklorní akce, společenské události, zábavy a sportovní akce

STŘEDA 11. 9.

15.00 Hody ve školce - odchod průvodem z MŠ ke stárkovi a stavění máje ve dvoře MŠ

PÁTEK 13. 9.

19.30 **Předhodové zpívání mužského sboru a jeho hostů** – sál restaurace Podlužan

SOBOTA 14. 9.

10.00 Sokol Lanžhot B – TJ Start Vlasatice – hřiště Pastvisko

14.00 - 18.00 vyhlídka z věže kostela

14.00 - 18.00 Slavnostní zahájení výstavy krojových součástí malovaných květinovým vzorem

15.00 předání stárkovského práva a stavění máje

19.30 restaurace Na Šlajsi – Hrušecká cimbálová muzika, DH Cyrilka

19.30 hospoda U Bartošů – skupina The Teachers

20.00 Moon Night open air Lanžhot/Hodovní diskotéka - areál Sokolské

NEDĚLE 15. 9.

8.00 ranní mše svatá

10.15 Sokol Lanžhot – SK Líšeň „B“ - stadion Na Šlajsi

10.00 hodová mše svatá

13.00 odchod chasy pro prvního stárka

14.00 - 18.00 vyhlídka z věže kostela, muzeum-výstava krojových součástí malovaných květinovým vzorem

14.30 odchod chasy a dětí od prvního stárka (Václav Uher, Lesíčková 9)

15.00 krojovaná zábava pod májů – DH SKALIČANÉ

21.00 večerní zábava pod májů nebo v Podlužanu (dle počasí) – DH SKALIČANÉ

PONDĚLÍ 16. 9.

9.00 mše svatá

Po mši svaté v 9.45 hodin bude společný odchod průvodem na hřbitov, kde vzpomeneme na všechny zemřelé spoluobčany. Otec Robert Prodělal zve do průvodu i na vzpomínkovou pobožnost všechny občany i ty, kteří se nezúčastní mše svaté v kostele.

10.00 hostinec U Záměcku – DH Lanžhotská osma

10.00 restaurace Podlužan – muzikant Jan Tkadlec

14.00 - 18.00 vyhlídka z věže kostela, muzeum-výstava krojových součástí malovaných květinovým vzorem

- 13.00 odchod šohajů z náměstí pro druhého stárka
 14.30 odchod celé chasy, dětí, žen i mužáků od druhého stárka (Martin Kořínek, Sokolská 26)
 15.00 krojovaná zábava pod májů – DH ZLAŤULKA
 21.00 večerní zábava pod májů nebo v Podlužanu (dle počasí) - DH ZLAŤULKA

ÚTERÝ 17. 9. _____

- 15.00 krojovaná zábava pod májů – DH ZLAŤULKA
 18.00 odchod k úterním stárkům

LANŽHOTSKE HODKY 2024

SOBOTA 21. 9. _____

- 19.00 taneční zábava v sále Podlužan - DH PIVOŇKA
 Celý den se bude vybírat réž

NEDĚLE 22. 9. _____

- 15.00 zábava pod májů - DH PIVOŇKA

V případě nepříznivého počasí se odpolední zábavy konají v sále Podlužanu.

Celá chasa Vás všechny srdečně zve!

foto Marek Musil

HODY

NA NÁMĚSTÍ *u Lanžhotě*

14. - 17. ZÁŘÍ 2024

SO | 14. ZÁŘÍ

15:00 ruční stavění máje

NE | 15. ZÁŘÍ

14:30 odchod chasy a dětí
od 1. stárka (Lesíčková 9)

15:00 krojovaná zábava pod májů

21:00 večerní zábava pod májů

PO | 16. ZÁŘÍ

14:30 odchod chasy, dětí a mužáků
od 2. stárka (Sokolská 26)

15:00 krojovaná zábava pod májů

21:00 večerní zábava pod májů

ÚT | 17. ZÁŘÍ

15:00 krojovaná zábava pod májů

Neděle - DH SKALIČANÉ

Pondělí a úterý - DH ZLAŤULKA

V PŘÍPADĚ NEPŘÍZNIVÉHO POČASÍ SE AKCE PŘESOUVÁ DO SÁLU RESTAURACE PODLUŽAN

Slovo starosty

Vážení spoluobčané, milí přátelé,

Léto se chýlí ke svému konci, ale zdaleka se nechce vzdát své vlády. Tolik tro-pických dnů za sebou jsme už dlouho v Lanžhotě nezažili. Samozřejmě, že se to odráží i na stavu veřejné zeleně. A vzhle-dem k tomu, že z úřadu práce už zřejmě letos, ba ani v budoucnu, pracovníky ne-dostaneme, nezbyvá než přijmout něko-ho nastálo. Na druhou stranu by to moh-lo být o to lepší.

Když jsem minule psal o průtazích při vyřizování stavebních povolení pro pro-jekty, které má město přichystané, doufal jsem, že v dalším, tedy v tomto, zpravo-daji, už nastane jasno. Bohužel, zázrak se nekoná. Máme podáno více než deset žá-dostí o povolení ke stavbě a stále čekáme na vyřízení. A to v některých případech už více než rok! A neuklidňuje mne, že jinde jsou na tom podobně.

Pro představu mohu uvést některé při-pravené projekty – výstavba chodníku na ulici U Stadionu, pokračování stavby druhé etapy chodníku v Luční ulici i za Pérákem, nebo například nová dešťová kanalizace na ulici Luční od Komárnova až po čističku.

Výjimkou není ani projekt moderni-zace našeho náměstí. V tomto případě se objevily navíc komplikace i z druhé strany. Mám na mysli petici proti kácení stromů na náměstí.

Měl jsem za to, že se o tom mluvilo, jednalo i psalo dost. I když jsem minu-le v úvodníku obsáhle psal o problema-tice udržení životaschopnosti vzrostlých stromů na náměstí, pokud se kolem nich

bude kopat, čímž se naruší jejich koře-nový systém, mám pocit, že argumenty odpovědných odborníků někteří nechťejí slyšet. Ano, i já jsem k tomuto vážnému rozhodnutí musel sbírat odvalu. Zjišťo-val jsem si a ověřoval informace o této problematice, ptal jsem se všude možné. Dospěl jsem k tomu, že pokud chceme vzhled náměstí výrazně zlepšit, obnově většiny stromů se nevyhneme. Jinak ty stávající budou trpět a změnu nemusejí ustát. Jediné řešení by bylo nedělat nic a čekat, až někdy v budoucnu ty stávající postupně dobrovolně odejdou, abychom je mohli nahradit jinými. A vzhled ná-městí by zůstal takřka beze změn.

Na druhou stranu jsme udělali všechno pro to, abychom získali výraznou finanč-ní podporu v podobě dotace na obnovu zeleně ve veřejném prostoru, kterou jsme opravdu obdrželi. Bylo by historickou chybou toho nevyužít. Díky tomu bu-deme moci pořídit stromy už vzrostlejší a zároveň jim připravit ty nejlepší pod-mínky, které současná věda v této oblas-ti nabízí. Ať už to je pečlivě namíchaný substrát, speciální prokořenitelné buňky, kořenové mosty nebo i závlahový systém.

Věřím tomu, že to nakonec dopadne dobře a těm novým stromům se bude da-

řit a porostou jako z vody. A navíc jich bude na náměstí skoro jednou tolik!

Ne nadarmo se říká, že každý dobrý skutek bude po zásluze potrestán! Když už se mi podařilo zajistit opravu staré cesty do Břeclavi, objevil se nový problém. Začalo se tady jezdit rychle. Moc by mne mrzelo, kdyby se díky tomu stalo nějaké neštěstí. Proto jsme požádali odbor silniční dopravy, aby zde stanovil výrazné omezení rychlosti. Naším záměrem bylo, aby cesta byla nejen hezká, ale také, aby ji více mohli využívat i pěši a cyklisté. A to hlavně bezpečně. Apeluji tedy i touto cestou na řidiče rychlých vozidel, aby sundali nohu z plynu a byli ohleduplní.

K větší bezpečnosti by měl přispět mimo jiné i společný projekt vybudování cyklostezky z Lanžhota do Kotic. Zatímco Kostičané se do stavby mohli pustit dříve, nám v tom brání komplikace v podobě námitek proti komplexním pozemkovým úpravám. Ostatně zmíněné Kostice toto martyrium už mají také za sebou. Takže, jakmile nám to okolnosti a také stavební úřad umožní, pustíme se do stavby také a na tu kostickou část navážeme.

A i když to zatím není vidět, usilujeme rovněž o možnost zrealizovat cyklostezku z Lanžhota do Břeclavi. Tady je ovšem situace spíše obrácená. Na našem katastru to máme vyřešeno. Problémy se objevily v integraci tohoto projektu cyklostezky se stavbou obchvatu kolem Břeclavi. Největší překážkou je rozšíření mostu přes železniční nadjezd. Apeluje na krajský úřad, Břeclav a ŘSD tím, že cyklo doprava, a zvláště ta elektrifikovaná, může přece té automobilové dokonce odlehčit. Snad to ti, kdo o tom rozhodují, pochopí.

Trochu víc nadějně to vypadá se zahájením stavby přístavby jídelny a učeben u základní školy. Pokud nenastanou komplikace, základní kámen bychom mohli položit na podzim. Bylo by to až symbolické, neboť lanžhotská škola slaví letos stoleté výročí!

V době, kdy vychází toto číslo zpravodaje, se blíží lanžhotské hody. Přeji chutě i vám všem, aby se ty letošní vydařily a všichni jsme si mohli užít tuto sváteční dobu ve zdraví, v pohodě a v té správné dobré náladě.

Ať se daří!

100 let měšťanky v Lanžhotě

pátek 29. 11. 2024

Slavnostní pedagogická rada
Rozsvícení vánočního stromku
u školy
Školní akademie v sále Podlužanu

sobota 30. 11. 2024

Den otevřených dveří
· prohlídka školy
· výstava
· upomínkové předměty

Výpis z usnesení ze 8. zasedání Zastupitelstva města Lanžhot

Z/8/24/1 Zastupitelstvo města Lanžhot schvaluje navržený program jednání

1. Zahájení
2. Schválení programu
3. Určení ověřovatelů zápisu a zapisovatele
4. Zpráva o činnosti
5. Nakládání s majetkem města
6. Náměstí
7. Diskuse
8. Závěr

Z/8/24/2 Zastupitelstvo města Lanžhot určuje ověřovateli zápisu pana Františka Kočárka a paní Petru Pincelovou a zapisovatelku paní Annu Moučkovou.

Z/8/24/3a Zastupitelstvo města Lanžhot

a) schvaluje koupi pozemků parc. č. st. 1308/18 zast. pl. a nádvoří o výměře 48 m², parc. č. st. 1308/30 zast. pl. a nádvoří o výměře 200 m², parc. č. st. 1308/32 zast. pl. a nádvoří o výměře 25 m², parc. č. st. 1330/5 zast. pl. a nádvoří o výměře 357 m² a parc. č. 1609/284 ostatní plocha o výměře 74 m² zapsaných na LV č. 3012 vedeném Katastrálním úřadem pro Jihomoravský kraj, Katastrální pracoviště Břeclav, pro katastrální území a obec Lanžhot, od vlastníka ***, a dále schvaluje koupi podílů ve výši id. 1/2 pozemků parc. č. st. 1308/31 zast. pl. a nádvoří o výměře 762 m², parc. č. 1609/226 ostatní plocha o výměře 1079 m², parc. č. 1609/227 ostatní plocha o výměře 297 m², parc. č. 1609/282 ostatní plocha o výměře 181 m² a parc. č. 1609/285 ostatní plocha o výměře 76 m² zapsaných na LV č. 239 vedeném Katastrálním úřadem pro Jihomoravský kraj, Katastrální pracoviště Břeclav, pro katastrální území a obec Lanžhot, od vlastníka Šlajsa Lanžhot, s. r. o., Mlýnská I. 1340/23, 691 51 Lanžhot, IČO 25309528, za cenu ve výši v místě a čase obvyklou celkem 760.600 Kč;

b) ukládá starostovi města Lanžhot jménem města uzavřít smlouvu podle bodu a) tohoto usnesení a tuto smlouvu podat příslušnému katastrálnímu úřadu spolu s návrhem na vklad vlastnického práva podle této smlouvy do katastru nemovitostí.

Z/8/24/3b Zastupitelstvo města Lanžhot

a) schvaluje koupi id. 1/2 pozemků parc. č. 1609/270, 1609/274, 1609/280 zapsaných na LV č. 4136 vedeném Katastrálním úřadem pro Jihomoravský kraj, Katastrální pracoviště Břeclav, pro katastrální území a obec Lanžhot, od spoluvlastníka ČR – Státní pozemkový úřad, Husinecká 1024/11a, Žižkov, Praha 3 za cenu zjištěnou dle ZP č. pol. 022317/2024 (8397) v celkové výši

193.190 Kč;

b) ukládá starostovi města Lanžhot jménem města uzavřít smlouvu podle bodu a) tohoto usnesení a tuto smlouvu podat příslušnému katastrálnímu úřadu spolu s návrhem na vklad vlastnického práva podle této smlouvy do katastru nemovitostí.

Z/8/24/3c Zastupitelstvo města Lanžhot

a) schvaluje prodej pozemku parc. č. 4424/2 druh pozemku – ostatní plocha, způsob využití – jiná plocha, o výměře 68 m² vznikne na základě GP č. 2462-14/2024 vypracovaného Ing. Miroslavem Hlávkou ze dne 18. 01. 2024 oddělením z pozemku parc. č. 4424 zapsaného v katastru nemovitostí na LV č. 10001 vedeném Katastrálním úřadem pro Jihomoravský kraj, katastrální pracoviště Břeclav pro obec a k. ú. Lanžhot manželům *** za cenu v čase a místě obvyklou celkem 37.400 Kč;

b) ukládá starostovi města Lanžhot jménem města uzavřít smlouvu podle bodu a) tohoto usnesení a tuto smlouvu podat příslušnému katastrálnímu úřadu spolu s návrhem na vklad vlastnického práva podle této smlouvy do katastru nemovitostí.

Z/8/24/3d Zastupitelstvo města Lanžhot

a) revokuje usnesení č. Z/6/23/8k o prodeji pozemků parc. č. 2619/417 a parc. č. 2619/418 pro obec a k. ú. Lanžhot;

b) schvaluje prodej pozemku parc. č. 2619/417 ostatní plocha o výměře 41 m², zapsaného v katastru nemovitostí na LV č. 10001 vedeném Katastrálním úřadem pro Jihomoravský kraj, katastrální pracoviště Břeclav pro obec a k. ú. Lanžhot, do podílového spoluvlastnictví každému ve výši podílu id. 1/2 manželům *** za cenu celkem 67.650 Kč;

c) schvaluje prodej pozemku parc. č. 2619/418 ostatní plocha o výměře 100 m², zapsaného v katastru nemovitostí na LV č. 10001 vedeném Katastrálním úřadem pro Jihomoravský kraj, katastrální pracoviště Břeclav pro obec a k. ú. Lanžhot, do vlastnictví *** za cenu celkem 165.000 Kč;

d) ukládá starostovi města Lanžhot vypracovat návrh smlouvy podle bodů a) a b) tohoto usnesení, tuto smlouvu jménem města uzavřít a podat příslušnému katastrálnímu úřadu návrh na vklad vlastnického práva podle této smlouvy do katastru nemovitostí.

Výpis z usnesení ze 9. zasedání Zastupitelstva města Lanžhot

- Z/9/24/1** Zastupitelstvo města Lanžhot schvaluje navržený program jednání
- Z/9/24/2** Zastupitelstvo města Lanžhot určuje ověřovateli zápisu Mgr. Romana Konráda a Mgr. Janu Malou a zapisovatelku paní Annu Moučkovou.
- Z/9/24/3** Zastupitelstvo města Lanžhot bere na vědomí plnění rozpočtu města Lanžhot k 31. 5. 2024.
- Z/9/24/4** Zastupitelstvo města Lanžhot
- a) schvaluje účetní závěrku města Lanžhot za rok 2023;
 - b) rozhodlo poměrem hlasů 18 : 0, že schvalovaná účetní závěrka poskytuje v rozsahu skutečností posuzovaných podle § 4 vyhlášky č. 220/2013 Sb., o požadavcích na schvalování účetních závěrek některých vybraných účetních jednotek, věrný a poctivý obraz předmětu účetnictví, finanční situace města Lanžhot a účetní závěrky k rozvahovému dni 31. 12. 2023.
- Z/9/24/5** Zastupitelstvo města Lanžhot
- a) bere na vědomí zprávu nezávislého auditora o výsledku přezkoumání hospodaření města za rok 2023;
 - b) vyslovuje souhlas s celoročním hospodařením města Lanžhot za rok 2023, a to bez výhrad;
 - c) schvaluje Závěrečný účet města Lanžhot za rok 2023.
- Z/9/24/6a** Zastupitelstvo města Lanžhot
- a) schvaluje prodej pozemku parc. č. 670/15, druh pozemku – ostatní plocha, způsob využití – jiná plocha, o výměře 27 m², který vznikne oddělením z pozemku parc. č. 670/7 a pozemku parc. č. 670/14, druh pozemku - zahrada, o výměře 9 m², který vznikne oddělením z pozemku parc. č. 670/12, geometrickým plánem č. 2484-35/2024 zpracovaným Ing. Janem Sůkalem dne 05. 06. 2024, oba původní pozemky jsou zapsány v katastru nemovitostí na LV č. 10001 vedeném Katastrálním úřadem pro Jihomoravský kraj, katastrální pracoviště Břeclav pro obec a k. ú. Lanžhot manželům *** za cenu ve výši v místě a čase obvyklou celkem 19.800 Kč;
 - b) schvaluje prodej pozemku parc. č. 670/12, druh pozemku – zahrada, o výměře 10 m², který vznikne po oddělení jeho části z pozemku parc. č. 670/12, geometrickým plánem č. 2484-35/2024 zpracovaným Ing. Janem Sůkalem dne 05. 06. 2024, zapsaným v katastru nemovitostí na LV č. 10001 vedeném Katastrálním úřadem pro Jihomoravský kraj, katastrální pracoviště Břeclav pro obec a k. ú. Lanžhot paní *** za cenu ve výši v místě a čase obvyklou celkem 5.500 Kč;

c) ukládá starostovi města Lanžhot jménem města uzavřít smlouvy podle bodu a) a b) tohoto usnesení a tyto smlouvy podat příslušnému katastrálnímu úřadu spolu s návrhy na vklad vlastnického práva podle těchto smluv do katastru nemovitostí.

Z/9/24/6b Zastupitelstvo města Lanžhot

a) schvaluje prodej pozemku parc. č. 673/286, druh pozemku – ostatní plocha, způsob využití – jiná plocha, o výměře 58 m², který vznikne na základě GP č. 2486-118/2024 vypracovaného Ing. Zbyňkem Morcem, oddělením z pozemku parc. č. 673/34 zapsaného v katastru nemovitostí na LV č. 10001 vedeném Katastrálním úřadem pro Jihomoravský kraj, katastrální pracoviště Břeclav pro obec a k. ú. Lanžhot manželům *** za cenu ve výši v místě a čase obvyklou celkem 31.900 Kč;

b) ukládá starostovi města Lanžhot jménem města uzavřít smlouvu podle bodu a) tohoto usnesení a tuto smlouvu podat příslušnému katastrálnímu úřadu spolu s návrhem na vklad vlastnického práva podle této smlouvy do katastru nemovitostí.

Z/9/24/6c Zastupitelstvo města Lanžhot a) revokuje usnesení č. Z/8/24/3 b) o odkupu id. 1/2 pozemků parc. č. 1609/270, 1609/274, 1609/280 pro obec a k. ú. Lanžhot;

b) schvaluje koupi id. 1/2 pozemků parc. č. 1609/270, 1609/274, 1609/280 zapsaných na LV č. 4136 vedeném Katastrálním úřadem pro Jihomoravský kraj, Katastrální pracoviště Břeclav, pro katastrální území a obec Lanžhot, od spoluvlastníka ČR – Státní pozemkový úřad, Husinecká 1024/11a, Žižkov, Praha 3 za cenu zjištěnou dle ZP č. pol. 022317/2024 (8397) v celkové výši 163 860,00 Kč (slovy: jedno sto šedesát tři tisíce osm set šedesát korun českých);

c) ukládá starostovi města Lanžhot jménem města uzavřít smlouvu podle bodu a) tohoto usnesení a tuto smlouvu podat příslušnému katastrálnímu úřadu spolu s návrhem na vklad vlastnického práva podle této smlouvy do katastru nemovitostí.

Z/9/24/7 Zastupitelstvo města Lanžhot bere na vědomí projekt Rekonstrukce Náměstí.

Společenská kronika

Martina Srholcová,
matrikářka

Narozené děti

Barbora Gočálová
Lada Kocmánková
Tereza Slabá

Občany dožívající se významných životních výročí již nebudeme z důvodu zpřísněné ochrany osobních údajů uvádět. Pokud chcete, aby bylo zveřejněno jméno jubilanta, přineste, prosím, písemný souhlas na Městský úřad Lanžhot před uzávěrkou zpravodaje.

Za pochopení děkuji.

Úmrtí

Cyril Bartoš	71 let
Vítězslav Zonyga	82 let
Jiří Černý	58 let
Lenka Lišková	54 let
Libuše Černá	92 let
Libor Hatala	58 let
Josef Čapka	83 let
Marie Ševčíková	86 let
Josef Ševčovič	93 let
Vladimír Brumovský	72 let
Marie Darmovzalová	79 let

Kulturní akce

8. 9.	Blešák
11. 9.	Hody ve školce
13. 9.	Předhodové zpívání
14. 9.–17. 9.	Hody
21. 9.–22. 9.	Hodky
ŘÍJEN	Beseda u cimbálu
LISTOPAD	Lanžhotské duety
7. 11.	Divadlo Járy Cimrmana: Afrika aneb Češi mezi lido- žravci
8. 11.	Miroslav Donutil - Na kus řeči
23. 11.	Kateřinská zábava
30. 11.	Adventní jarmark, 100 let Masarykovy ZŠ Lanžhot
8. 12.	Adventní koncert cimbálová muzika Harafica

Jarní zpívání ženských sborů v Lanžhotě

Marie Prajková, vedoucí ŽS

V neděli dne 2. června 2024 se konalo už 17. zpívání ženských sborů v Lanžhotě. A protože tento termín spadal ještě do období jara, zpívání dostalo název „Jarní zpívání“. Tuto zpěvackou akci zaštitila za město kulturní komise a spolu se členkami našeho ženského sboru jsme se podílely na její organizaci.

Pozvání přijal Sbor žen OLD STARS Břeclav s vedoucí Jaroslavou Güntlovou, Ženský sbor Voničky ze Šardic pod vedením Miroslavy Zaňátové, Ženský sbor z Hrušek k nám do Lanžhota přivedla členka sboru Miroslava Jeřábková, která už trvale žije u nás v Lanžhotě. Mužské zpívání zastoupil, jak už tradičně, náš Mužácký sbor z Lanžhota s vedoucím Josefem Uhrem.

Bývá pravidlem, že zpívání začíná pořádající ženský sbor. Tentokrát však tomu

bylo trochu jinak, protože naše pozvání přijala také mladá cimbálová muzika z Lanžhota a ta svižným verbuňkem odstartovala naše pěvecké odpoledne. Po úvodním slově a přivítání všech přítomných ve Společenském domě, a to jak sborů, tak i obecnostva, zazpíval náš domácí ŽS dvě úvodní písně, které doprovázela mladá cimbálová muzika s jejich vedoucím Janem Omastou a ten představil členy CM jmenovitě. Kdybych tvrdila, že to bylo naše první společné zpívání, neměla bych pravdu, protože naše premiéra se konala o týden dříve na „Zpívání seniorů“ ve slovenské Senici. K mladým muzikantům bych ještě dodala, že jsme rádi, že v Lanžhotě začaly hrát hned dvě dětské cimbálky, protože nám dávají naději, „že sa tá naša pesnička bude v Lanžhotě zpívat i v dalších generaciách“. Jistě velkou zásluhu

Ženský sbor z Lanžhota

Mužácký sbor z Lanžhota

na tom má Jenda Omasta, proto mu patří náš velký dík.

Každoroční zpívání doprovází na cimbál sbory z Podluží náš rodák František Šulák. I letos tomu nebylo jinak. Přesto jsme ho na pódiu přivítali jako čerstvého osmdesátníka. K tomuto výročí jsme mu popřáli a společně všichni zazpívali na zdraví „živijó“. Také mu náš sbor zazpíval s jeho doprovodem oblíbenou píseň „Šla sem sa podívat z tej lanžockej věže“. Potom jsme už všichni byli svědky toho, jak si dovede zazpívat „mladý osmdesátník“.

Prvním pozvaným sborem byl Sbor žen OLD STARS Břeclav. Krátce nám sbor přiblížila jejich vedoucí Jaroslava Güntlová. Táhle i svižné písně sboru na cimbál doprovodil František Šulák. Dalším pozvaným sborem byl ŽS Voničky ze Šardic pod vedením Miroslavy Zaňátové, která sbor nejen představila, ale i vedla. Sbor zpíval bez hudebního doprovodu. Ženské sborové zpívání přerušilo vystoupení jediného zúčastněného mužského sboru, a to domácích „Mužáků“. S vedoucím Jo-

sefem Uhrem na jeviště přišli snad všichni členové sboru a svým bohatýrským zpěvem nás přesvědčili o tom, že sbor patří na Podluží mezi přední mužské sbory. Vystoupení jednotlivých sborů se střídalo se sólovými písněmi Františka Šuláka, sester Bartošových a mladé cimbálové muziky. Posledním hostujícím sborem (nejmladším) byla děvčata z Hrušek. Jejich svižné písně doprovázel na cimbál František Šulák. Také tento mladý sbor se nám v krátkosti představil. Možná to byl dobrý tah, že děvčata zpívala téměř na závěr programu, protože jejich veselé písně nabudily zpěváky i obecenstvo, a tak jsme společně mohli zazpívat závěrečnou píseň Vojtěcha Bartoše Kociánka, lanžhotského rodáka, s názvem „Za Lanžotem v poli“. Myslím, že patří mezi nejznámější písně z Podluží.

Naše 17. zpívání ženských sborů končilo pozváním na další zpívání, a to na „Předhodové zpívání“ do Lanžhota v pátek dne 13. 9. 2024. Jistě je dobře, že se máme na co těšit.

Dětská cimbálová muzika z Lanžhota

Víno z Lanžhota opět v Salonu vín

redakce

Cabernet Moravia pozdní sběr 2023 z vinařství Josefa Uhra uspělo v mezinárodní soutěži vín Festwine 2024, kde získalo VELKOU ZLATOU MEDAILI a bylo vyhodnoceno jako nejlepší moravské červené víno této soutěže. Po tomto úspěchu byl pan Uher osloven o dodání tohoto vína do Salonu vín ve Valticích, kde je umístěno jako tzv. bonusové víno. Je to již páté víno tohoto vinařství, které je umístěno v národním Salonu vín v galerii nejlepších vín celé ČR. I další vína z Vinařství Josefa Uhra byla oceněna zlatými a stříbrnými medailemi na této soutěži, dále zlatými medailemi rovněž na mezinárodní výstavě vín Vin Fest Brno 2024 a také získala ocenění v soutěži TOP 77 vín ČR 2024. Tato ocenění vinařství pana Uhra i z předchozích let a mnohá ocenění dalších lan-

žhotských vinařů potvrzují, že i lanžhotská vína jsou vysoce hodnocena a to nejenom ve srovnání s víny moravskými a českými, ale i s víny ze zahraničí.

G r a t u l u j e m e a přejeme tomuto vinařství i všem lanžhotským vinařům hodně dalších úspěchů v jejich bohuľibé a prospěšné práci, z které máme zvláště my, milovníci dobrých vín, upřímnou radost.

REGION PODLUŽÍ

Okénko regionu

Dětské soutěžní přehlídky
na Podluží v roce 2024

Marcela Jakubíčková

Důležitou náplní činnosti svazku obcí Region Podluží je podpora tradic a folkloru v členských obcích. Mezi již tradiční aktivity tak patří každoroční pořádání dětských soutěžních přehlídek. Ani v roce letošním tomu nebylo jinak.

První letošní dětskou kulturní akcí byl XI. ročník dětské pěvecké soutěže **Zpěváci Podluží**, která se uskutečnila 24. března ve Starém Poddvorově.

Děti soutěžily ve třech kategoriích a jimi interpretované lidové písně následně hodnotila čtyřčlenná odborná porota. I vzhledem ke stále rostoucí úrovni techniky

přednesu mladých zpěváků je pro porotu rok od roku těžší stanovit konečný výběr těch, kteří postoupí do dalších kol. Celým programem doprovázela CM Matěje Kůrečky.

V sobotu 20. dubna se uskutečnil **XVIII. ročník Přehlídky dětských folklorních souborů na Podluží**, tentokrát v Prušánkách. Letošní přehlídka byla nepostupová, a tak prioritou všech vystupujících dětí bylo ukázat přítomným, co nového se od loňska za přispění svých vedoucích naučily.

V neděli 12. května se uskutečnila **Přehlídka dětských verbířů na Podluží**. XVI. ročník této přehlídky se konal v obci Hlohovec. Všichni chlapi od počátku roku 2024 navštěvovali pravidelně zkoušky a své nejlepší dovednosti tak mohli předvést nejen divákům, ale také odborné

porotě, která poté vybrala toho nejlepšího tanečníka verbuňku z každé kategorie. Celý program doprovázela CM Matěje Kůřečky.

Děkujeme všem dětem za jejich připravenost a výkony, a přejeme jim, aby v tomto krásném folklorním zvyku i nadále pokračovaly a objevovaly tak kouzlo našeho regionu.

Pozvánka na hodovní výstavu

Silvie Hrubá Markovičová

„Ale já říkám, že malovat umí každý tady v Lanžhotě, ale každý svým způsobem. Všecí umíme malovat, protože kdyby sa všecí zapracovali, všecí umňá, kdyby chceli. Protože v Lanžhotě to mají všecí v sobě, enom chcet.“

Marie Ciprysová (1911-1999) – „Nohavička“

Zdroj: BLANKA HEKELOVÁ: Současná lidová dekorativní malba na textilu (na příkladu jihomoravského Podluží), 1986.

Těmito slovy by se dala vystihnout letošní hodovní výstava. V Lanžhotě žilo mnoho významných maléřeček, které dokázaly zachytit přírodu tak věrohodně, že ještě dlouho budete přemýšlet, jestli je před vámi malovaný obraz nebo fotografie. Díky těmto maléřečkám můžeme i v současné době obdivovat práci žen, které se snaží na toto krásné umění navazovat a nenechat jej v zapomnění. Protože jak sama říká první z nich, paní Ludmila Ciprysová: „Kvítko je kvítko, a to patří ke kroju.“ Květinové vzory ke kroji neodmyslitelně patří, bohužel náročnost zpracování a věrohodného stínování od práce odrazuje mnoho potenciálních maléřeček, které se většinou uchylují k jednodušší stylizované formě – ornamentu. Paní Ludmila Ciprysová se stala v dnešní době

hlavním pojítkem od již nežijících maléřeček k těm, které se malbě květinových vzorů chtějí věnovat a aktivně se věnují. O své umění a zkušenosti, které za svůj život získala, se dělí se sestrami Dášou Uhrovou a Míšou Daňkovou, jež navazují nejen na paní Ciprysovou, ale právě i umění starších maléřeček, které obdivují a inspirují se jimi. Paní Ciprysová se stala jejich učitelkou a konzultantkou, a i přes svůj vyšší věk jí sestry skládají obdiv nad vitalitou a tím, co vše dokázala. Je tedy na místě věnovat samotnou výstavu paní Ludmile Ciprysové, za její nemalý přínos pro podobu krásy nejen lanžhotského kroje, ale i krojů v širokém okolí. Rovněž bychom jí chtěly na tomto místě poděkovat za veškeré konzultace k právě výstavě.

**VÝSTAVA KROJOVÝCH SOUČÁSTÍ MALOVANÝCH
KVĚTINOVÝM VZOREM**

SLAVNOSTNÍ ZAHÁJENÍ VÝSTAVY
SOBOTA 14. ZÁŘÍ VE 14.00 HOD.
ve dvoře muzea
Dětská cimbálová muzika z Lanžhota

**Práce Ludmily Ciprysové,
sester Dagmar Uhrové, Michaely Daňkové
a již nežijících maléřeček, které působily v Lanžhotě.**

**Sobota 14.00 - 18.00
Neděle 14.00 - 18.00
Pondělí 14.00 - 18.00**

ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST POVÝŠENÍ SVATÉHO KŘÍŽE LANŽHOT

Provázení v kostele? Proč ne!

Filip Beneš

Farní kostel Povýšení sv. Kříže neodmyslitelně patří k centru města Lanžhot a právem tvoří jeho dominantu. Mnozí znají jak jeho exteriér, tak interiér. Pod touto vši vnější krásou, kterou lanžhotský svatoštěpánek oplývá, se navíc skrývá bohatá a zajímavá historie.

Provázení v sakrálním prostoru jsem si poprvé zkusil vloni v kostele sv. Václava v Břeclavi, letos jsem pak využil příležitosti a absolvoval průvodcovský kurz pořádaný v dubnu brněnským biskupstvím. Historie lanžhotské farnosti mě vždycky velmi zajímala a leccos už jsem o farní správě i kostele věděl. Když jsem pak měl mít letos v Břeclavi víc jak měsíční pauzu, rozhodl jsem se tohoto času aktivně využít. Zpracoval jsem tedy prohlídkový text. V kompletaci tohoto komentáře mi přišly vhod zejména publikace Vlastivěda moravská – Břeclavský okres od Jana Noháče, Lanžhot – příroda a dějiny zpracovaná kolektivem autorů pod vedením Rostislava Vermouzky a diplomová práce Silvie Hrubé Markovičové Kostel v Lanžhotě a Karl Weinbrenner. Následně jsem své průvodcovské služby nabídl o Robertu Prodělalovi, který byl nápadu nakloněn a získal jsem jeho souhlas. Touto cestou mu ještě jednou velmi děkuji. Velké díky za podporu patří také městu, zejména pak

za informační kampaň prostřednictvím sociálních sítí a kabelové televize, která se ještě před mou žádostí nejen Lanžhotem rozjela a pokračovala i v průběhu provázení.

Pro ty, kteří kostel v době mého provázení nestihli nebo neměli možnost navštívit, zde uvádím stručný výňatek z komentáře.

O prvním kostele osady Strážovice v lokalitě dnešního Jazérka víme pouze z pověsti z doby mezi roky 888–906. Mělo se jednat o malý románský kostel, který se kvůli náboženské zatrpklosti obyvatel propadl do země.

Jasnějších zpráv však bohužel nemáme ani o kostele, který je zmiňován r. 1373, spolu s farní školou. První písemná zmínka z r. 1384 jeho existenci pouze potvrzuje, popis nijak nerozvádí.

Záznamy o středověkém fungování zdejší farnosti obecně dnes kvůli četným pohromám (útoky, požáry atp.) pozbýváme, a to až do doby kolem roku 1550, kdy na dnešním místě vyrostl gotický kostel obklopený hřbitovem a obehnaný silnou hřbitovní zdí, která nejednou posloužila občanům doslova jako hradba před uher-skými, tureckými nebo tatarskými nájezdy.

7. května 1605 však ani zeď nepomohla, vojsko protihabsburského vzbouřence –

bohatého magnáta Štěpána Bočkaje Lanžhot dobylo se vším všudy a kostel srovnalo se zemí. Tento fakt vylučuje domněnky o původu současného chrámu v polovině 16. století.

Nový svatostánek v Lanžhotě nestál ještě r. 1616, kdy zde třetím rokem působil knížetem Karlem z Lichtenštejna dosazený farář Štěpán Bučič, rodák z uherského Kersstenanu. Z doby po tomto roce (předpokládáme přelom 10. a 20. let 17. století) tedy pochází kostel, jehož popis se zachoval v matrice, datován do r. 1672. Jednalo se o jednolodní raně barokní stavbu, jež klenbou oplývala pouze nad presbytářem a nad ním umístěným kůrem bez varhan, nad lodí se nacházel dřevěný trámový strop. Ve věži visely dva zvony, v rámci mešního mobiliáře jsou zmiňovány dva stříbrné kalichy, stříbrné ciborium, monstrance a lampa.

Tento kostel utrpěl značná poškození 18. března 1707, v té době sídlil na lanžhotské faře neoblíbený apoštolský proto-notář Jan Ignác Sečkář. Lanžhot přepadli, poničili a částečně vypálili opět uherští vzbouřenci, tentokrát pod vedením Františka II. Rákosiho. Kostel utrpěl znesvěcení a jeho varhany, o jejichž původu nic nevíme, byly zničeny. Postupně byl obnoven r. 1716 za působení faráře Ondřeje Antonína Vaníčka, nově zaklenut i nad lodí, kůr i nové varhany byly umístěny do přibližně současných prostor, dále byl svatostánek vybaven 24 novými lavicemi, které jsou užívány po několika restauracích zřejmě až dodnes.

V r. 1854 byly pořízeny nové varhany. Jednalo se o jednomanuálový nástroj mechanické traktury s pedálnicí a 9 rejstříky od Františka Harbicha z Brna.

foto Kateřina Paulíková

Takto kostel přežíval spousty dalších pohrom až do r. 1892, kdy se přikročilo k celkové přestavbě a renovaci. Tehdy přišlo vhod 14 000 zlatých z pozůstalosti faráře Pavla Příhody, jako mecenáš se projevil i kníže Jan II. z Lichtenštejna, když kostelu daroval nové věžní hodiny, užívané až do rekonstrukce věže a střechy v letech 2009–2012.

Dvorní lichtenštejnský architekt Karl Weinbrenner zvolil pro lanžhotský kostel trojlodní podobu v rámci eklektického neoklasicismu (jehož zástupcem je např. fronton nad hlavním vchodem), včetně prvků severského manýrismu, ježmu odpovídají nárožní bosáž (plastické vyznačení kvádrového zdiva) nebo půlkruhové ostění oken. Lizény (dekorativní okraje) pak člení původní těleso věže od dekorativně ztvárněné zvonice. Současné zvony, které v ní visí, byly ulity r. 1946 Ru-

dolfem Manouškem v Brně; nesou reliéfy Panny Marie s Ježíškem, sv. Josefa a sv. Cyrila a Metoděje. Stavba je orientovaná na severovýchod.

Kopule ze tří stran sousedí s křížovými klenbami – nad kněžištěm a bočními loděmi.

V nich stojí za zmínku plasticky utvářené oltáře, se sv. Floriánem, patronem hasičů, a pietou na tzv. „ženské straně“, sv. Vendelínem, patronem pastýřů a rolníků, sv. Josefem a mladým sv. Antonínem Paduánským na „mužské straně“. Půlválcové niky hlavního oltáře zdobí sochy sv. Cyrila a Metoděje. Ještě koncem 19. století bylo naprosto běžné, že biskupskými insigniemi oplývali oba bratři, dnes již víme, že (arci)biskupem byl Metoděj. Pod kůrem se nachází sochy postaršího sv. Antonína Paduánského a sv. Jana Nepomuckého.

Vitráže v bočních lodích zobrazují sv. Annu s Pannou Marií (obě spolu i zvlášť), sv. Petra, sv. Pavla a sv. Martina. Nad sakristií se nachází výjev sv. Terezie z Lisieux.

Harbichovy varhany byly r. 1892 převezeny do kostela Nanebevzetí Panny Marie v Mikulčicích, r. 1982 pak do kostela Narození sv. Jana Křtitele v Dražovicích, kde se nacházejí dodnes. Na lanžhotském kůru stojí varhany zhotovené r. 1893 v dílně Eduarda a Wilhelma Braunerových. Jedná se o jednomanuálový nástroj s pedálnicí a 12 rejstříky. Provedení traktury je mechanicko-pneumatické. Generální oprava proběhla v letech 2018–2019.

Bohatá výmalba, kterou kostel od 90. let 19. století oplýval, byla značně zredukována v 70. letech 20. století za působení otce Josefa Valeriána. Tehdy byl také kostel první elektrifikován.

V rámci generální opravy střechy kostela v letech 2009–2012 byla vyměněna v průběhu let různě pozakrývaná a nevzhledně doplněná glazovaná krytina z někdejší lichtenštejnské cihelny a keramičky v Poštorné za novou, současné motivy tak odpovídají stavu z doby záhy po dokončení přestavby. Současně byla zrekonstruována a zpřístupněna vyhlídka z věže.

Největší a patrně nejlepší specifikum lanžhotského kostela je suverénně tradiční podlužácký ornament vyobrazený motivem srdcí. Poprvé se zde objevil ve zmíněných 70. letech a vítězný oblouk tvořící průčelí presbytáře zdobil až do r. 1998, kdy byl na příkaz z biskupství zamalován. Se svou snahou ornament do kostela vrátit úspěšla světoznámá lanžhotská malářka

Marie Švirgová až po dalších 24 letech. Její zákyně a spolupracovnice stihly staronovou výmalbu do hodů 2022, po nich pak ještě do výklenků kůrového zábradlí přibýly destičky s dalšími dekorativními ornamenty.

Kostel Povýšení sv. Kříže je dodnes krásnou ozdobou města, vyjímající se na spoustě fotkách a pohlednic. A to, že je o náš svatostánek zájem i na straně turistů, potvrzuje fakt, že jej jen za červenec navštívilo přes 100 lidí (různých národností – jak Češi, Rakušané, Slováci, tak třeba návštěva z Asie či Katalánska). Na to, že jsem provázel poprvé, je takový výsledek poměrně skvělý a optimální. Dá-li Pán Bůh, rád provázení zopakuji i příští rok.

MATEŘSKÁ ŠKOLA LANŽHOT

Okénko školky

tel.: +420 519 336 209 • www.mslanzhot.cz MŠ Lanžhot

Dětský den

Miroslava Machalová

Červen je jediným měsícem z celého kalendářního roku, kdy se po celé republice koná velké množství akcí určených pro naše nejmenší. Důvod je prostý, 1. června slaví svátek všechny děti.

Proto i naše Mateřská škola v Lanžhotě slavila s dětmi, a to v pondělí 3. června.

Po úvahách, co by se dětem tentokrát mohlo líbit, jsme zvolili Klaunice Viky a Kiky.

A volba to byla víc než dobrá. Pro některé děti byly Klaunice už dobře známé, některé je viděly poprvé a nesměle ze začátku pokukovaly, ale za chvíli se bavily všechny

děti. A když svátek, tak k tomu rozhodně patří dárek, vždyť kdo by rád nedostával dárky? Viky a Kiky přivezly dárek... No, vlastně velkou krabici a společně s dětmi se ji snažily otevřít. Skřítek Umpalumpa si však na ně připravil různé překážky k jeho otevření. Nakonec se jim to společně povedlo a děti získaly malé čokoládky, které se ukrývaly v dárku.

Děti si zacvičily i zatancovaly.

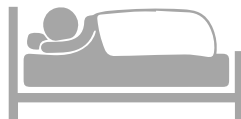
Akce se uskutečnila z důvodu nepříznivého počasí ve Společenském domě, takže všichni uvítali velký prostor, kde se příjemně pobavilo více než 90 dětí.

foto archiv MŠ

Noc ve školce

Martina Kužmová

Na rozloučenou pro předškolní děti jsme na konci června připravili malé dobrodružství, a to strávení noci v mateřské škole.

Nejprve jsme se sešli, a to 25 dětí s rodiči a sourozenci na hřišti u rybníka Kout, kde jsme si společně i s rodiči zahráli několik her. Nechyběl ani malý „souboj“ rodiče versus děti, který skončil spravedlivě 1:1. Děti si také zadováděly a zatancovaly. Pobyt na hřišti jsme ukončili opékáním špekáčků u táboráku.

Po večeri byla pro děti připravená stezka s úkoly, která je přivedla až na zahradu mateřské školy. Ještě pár rodičovských rad, pusu na dobrou noc, a to právě dobrodružství mohlo začít. Nachystat lehátko,

dát pyžamo, vyčistit zuby a hurá na stezku odvahy. Projít školku po tmě pouze za světla svíček, byla pro některé děti velká výzva. Z výzvy se nakonec stala zábava, která si žádala opakování. Ještě pohádka na dobrou noc a za chvíli všechny děti usnuly.

Ráno na nás čekala snídaně z výborných buchet, které nám napekly maminky či kulíčky z mlékem.

Pro některé děti to byla první noc, kterou strávily bez rodičů mimo domov a za tuto velkou odvalu si zasloužily diplom a sladkou odměnu.

Přejeme všem dětem, aby i ve škole zvládaly nové výzvy s odvahou a s úsměvem.

foto archiv MŠ

Výlet do Ekocentra Trkmanka

Karolína Pavčíková

Ve třetím květnovém týdnu zavítaly postupně třídy mateřské školy do velkopavlovického Ekocentra Trkmanka, kde absolvovaly výchovně-vzdělávací environmentální program s tématem „Sysel“. Děti se seznámily s tříletou syslí slečnou Sisi, o které se dozvěděly spoustu zajímavých informací, například kde přirozeně žije, co ráda jí, jak přečkává zimu a také jak ji můžeme chránit. Pro děti byla

také připravena výtvarná dílnička, kde si mohly vytvořit koláž s jejími oblíbenými dobrotami. Mimo slyší slečnu děti viděly i morčátka, králíčky, slepice a bazénové rybičky. Věříme, že si všechny děti výlet náramně užily a odnesly si mnoho zajímavých informací o slyší holčičce.

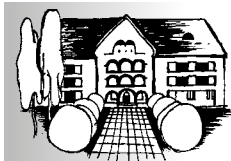
Rozloučení s předškoláky

Alena Osičková

Konec školního roku nastal a k němu neodmyslitelně patří „pasování“ našich předškoláků, které se konalo ve čtvrtek 20. 6. 2024. V tento den bylo slavnostně pasováno celkem 29 dětí. Pro děti byl připraven program v kuchařském stylu, při něm si děti zacvičily, malovaly, zatancovaly atd. V kuchařském duchu se neslo

i pasování, kde děti byly pasovány plácnutím vařečky, což děti velice pobavilo. Třešničkou na dortu byla píseň, kterou si děti nacvičily a při které nezůstalo oko rodičů suché. Nakonec proběhla menší diskotéka i s bublinami. Všem budoucím školákům přejeme, aby se jim ve škole dařilo a na školku vzpomínali s láskou a radostí.

MASARYKOVA ZÁKLADNÍ ŠKOLA LANŽHOT

Okénko školy

tel.: 519 336 207
www.zslanzhot.cz

f Masarykova základní škola Lanžhot

f Knihovnička MzŠ Lanžhot

f Klubko News

Škola v přírodě KUNČICE

Milan a Iva Kocmánkovi

Letos v červnu završili čtvrtáci školní rok týdenní školou v přírodě. Tento pobyt je tradičním rozloučením s třídními učiteli, kteří je provázeli prvními roky jejich školní docházky. Netradiční ale tentokrát bylo místo konání – po dlouhých (více jak třiceti) letech, kdy jsme k tomuto účelu využívali zařízení ŠvP Nekoř v Orlických horách, jsme poprvé k uspořádání školy v přírodě využili horskou chatu **U PRO-**

FESORA v Kunčicích u Starého Města pod Králickým Sněžníkem. Toto ubytování již několik let využívají naši sedmáci při lyžařském výcvikovém kursu a jak se ukázalo, poskytuje ideální zázemí i pro letní pobyt.

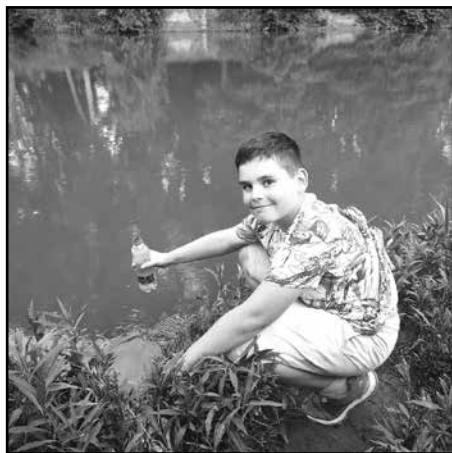
A ten jsme si opravdu krásně užili – díky optimálnímu počasí jsme beze zbytku naplnili veškerý vzdělávací i sportovně rekreační program, ve kterém nechyběly

foto archiv ZŠ

turnaje v přehazované, minifotbalu, stolním tenise nebo lukostřelbě, žáci si také dosyta užili místního bazénu a opekli špe-

káčky u táboráku. K nezapomenutelným zážitkům určitě patří dobrodružný průchod pastvinami mezi stádem krav nebo společné fandění našim fotbalistům při utkání na ME proti Portugalsku.

Výukový program kombinoval pěší turistiku s exkurzemi a návštěvou zajímavých míst v okolí: vystoupali jsme k horskému středisku Paprsek a na Dalimilovu rozhlednu, občerstvili jsme se ve vyhlášeném samoobslužném lesním baru a navštívili ZOO v Lipové, vyrobili jsme si ruční papír ve Velkých Losinách, hned první den cestou jsme zhlédli vesmírnou výstavu NASA na výstavišti v Brně. Vyvrcholením celého pobytu pak byl výstup na Králický Sněžník, kde jsme završili náš dlouhodobý školní projekt CESTA VODY.

Do pramene řeky Moravy jsme slavnostně vylili vodu, nabranou u nás na Soutoku, a ta si to tak mohla „stříhnout“ ještě jednou. Pro naše děti z rovin to byl opravdový zážitek, vystoupat 6,5 km k vrcholu (a 6,5 km zpět) byl pro některé z nich zatím jejich životní turistický výkon!

DIPLOM

PAMĚTNÍ LIST

Poděkování za úspěšný průběh školy v přírodě patří nejen žákům, ale i ostatním účastníkům - p. ředitelce Evě Klvaňové, zdravotnici Martině Moravcové, řidiči Jirkovi Bartošovi, personálu chaty U PROFESORA za perfektní zázemí a vynikající stravu. A samozřejmě také rodičům za poskytnutí mnoha sponzorských cen pro odměňování soutěží. Nás i rodiče určitě potěšila skutečnost, že díky pečlivě připravenému a zdokumentovanému výukovému programu se podařilo více než polovinu nákladů na ŠvP dětem uhradit z dotačního Operačního programu JAK.

Nezbývá než bývalým čtvrtákům (tedy současným pátákům) popřát, aby spolu se svými učiteli zažili ještě mnoho podobně vydařených a pohodových akcí.

Pro zajímavost uvádíme výsledky ankety, kterou žáci vyplňovali jako součást tradičního velkého závěrečného testu:

Nejoblíbenější činnost na ŠvP:

1. přehazovaná
2. turistika (!), fotbal
3. lukostřelba, bazén

Nejlepší jídlo:

1. borůvkové knedlíky
2. špagety
3. rajská omáčka s masovými kuličkami

Červnové ohlédnutí

Eva Klvaňová

Školní výlety

S výsledky vzdělávání a výchovné práce, s úspěchy žáků i s jejich nedostatky se můžete seznámit ve výroční zprávě školy. Ale závěr školního roku patří také oblíbeným školním výletům, exkurzím a pobytům venku. Ne jinak tomu bylo i letos. A kam až se žáci podívali? Kudy cestovali? Krátce tyto červnové aktivity popsali učitelé, kteří pro své žáky tyto akce připravili.

1.A a 1.B V úterý 18. června byli prvňáčci na školním výletě v Zoo Sedlec. Po prohlídce této malé zoologické zahrady se přemístili do Valtic a navštívili, kde navštívili největší výstavu národních pohádkových postav a strašidel v ČR – Svět pohádek.

Na více než 250 m² potkali známé i méně známé pohádkové postavy a strašidla. Děti mohly vidět například Červenou Karkulku, Šípkovou Růženku, Jeníčka a Mařenku a spoustu dalších oblíbených pohádkových hrdinů. V rámci prohlídky navštívili i peklo a podepsali se do knihy hříchů. Na různých stanovištích děti plnily různé úkoly, za které byly odměněny diplomem a suvenýry. Součástí programu byla i venkovní hra, která je dovedla až k valtickému zámku. (Mgr. Lenka Halouzková, Ing. Liběna Jakubčíková)

2.A a 2.B Druháci navštívili Modrou, kde se v současnosti nachází největší sladkovodní tunel v přírodě v Evropě. Pozorovali život ve velké tůni a v rybníce. Obdivovali podvodní svět rybníku, pozorovali živočichy v jejich přirozeném prostředí.

Navštívili archeoskanzen, kde mimo jiné porovnávali zařízení a vybavenost školy v dnešní době s minulostí. V přírodní expozici zase pozorovali, jak se chovají praturí.

(Mgr. Ilona Dohnalíková, Mgr. Tamara Šmídová)

3.A a 3.B Třetáci byli 26. června na třídním výletě v Zoo Lešná ve Zlíně. Zpočátku mírně přšelo, ale později se vyjasnilo a výlet si všichni krásně užili. Zoologická zahrada je opravdu velmi pěkná a velická. Procházeli novou úchvatnou asijskou zahradou. Dětem se nejvíce líbili lachtani, pandy červené, sloni, ale největší úspěch mělo hlazení rejnoků. Z výletu se všichni vrátili v pořádku a rádi navštíví zoo znovu. (Mgr. Pavlína Neumannová a Mgr. Dana Hošpesová)

4.A a 4.B Čtvrtáci se loučili se svým třídním učitelem a třídní učitelkou, proto vyjeli na několikadenní pobyt do Kunčic u Starého Města. Jejich třídní si pro ně připravili týden plný poznání, sportu a výletů. A že se toho dá na škole v přírodě zažít a naučit víc než dost, si můžete přečíst v samostatném článku. (Mgr. Milan Kocmánek a PaedDr. Iva Kocmáňková)

5.A, 6.A a 6.B Třídenní školní výlet si užili pátáci s šestáky. První den jim počasí moc nepřálo a v dřevěném městečku v Rožnově pod Radhoštěm je zastihly dešťové přeháňky. Následovala krátká prohlídka rožnovského náměstí a návrat do kempu Sport, kde byli ubytováni v dřevěných chatkách.

Další den dopoledne navštívili muzeum osobních automobilů Tatra v Kopřivnici a po obědě se přemístili na Pustevny. Počasí se umoudřilo, a tak si užívali atrakce a výhledy na stezce Valaška. Potom násled-

dovala fyzicky nejnáročnější část výletu, a to výšlap k soše Radegasta, dál ke kapli svatého Cyrila a Metoděje na Radhošti a z kopce dolů zpátky do Rožnova.

Poslední den při zpáteční cestě navštívili Zoo Lešná u Zlína, ale téměř čtyřhodinová prohlídka byla příliš krátká, aby důkladně nastudovali všechna zvířata, pohladili rejnoky, prošli kolem i skrz výběhy. Unavení, ale spokojení se vrátili domů. (Mgr. Jaroslav Drahekoupil, Mgr. Pavla Hornáková, Mgr. Eva Klvaňová)

7.A Třída 7.A se 11. června vydala na výlet do Znojma. Po dvou kilometrové cestě s batohem na zádech a stanem v rukách se zabydleli ve znojemském kempu u řeky Dyje. Odpoledne se vydali vlakem na prohlídku vojenské pevnosti do Šatova. Další den po snídani šli do města, kde si zahráli laser game a následně prohlédli znojemské podzemí. Po návratu do kempu pokračovala volná zábava v podobě hraní volejbalu a večer poseděli u táboráku a opekli si špekáčky. Poslední den začal brzy, a to balením stanů. Potom šli na nádraží, kde si odložili věci, a po procházce městem navštívili znojemský hrad. Někteří se podívali i do rotundy sv. Kateřiny. Ze Znojma se vrátili živí a zdraví a výlet si moc užili. (Mgr. Miroslava Líbalová)

7.B Dvoudenní program i s přenocováním v ubytovně střední školy IPF čekal na sedmáky v Brně. Ve čtvrtek 13. června – Lanové centrum Jungle park, základní lezecká trasa, prohlídka areálu Antropos Brno se zaměřením na pravěké dějiny Moravy, turistický výšlap s návštěvou rozhledny. V pátek 14. června pak výukový program v Ekocentru Lipka s názvem Nenechme si vodu utéct, prohlídka městského centra Brna – Špilberk, katedrála

sv. Petra a Pavla. (Mgr. Roman Holásek, Mgr. Jakub Šumbera)

8.A a 8.B Žáci 8. ročníku se 17. června vydali na třídní výlet do Prahy, který byl plný zážitků a poznávání. První den navštívili Divadlo na Vinohradech, kde zhlédli divadelní hru Pygmalion.

Druhý den byl věnován poznávání hlavních pražských památek a významných míst našich dějin. Své putování po Praze žáci začali na Václavském náměstí před budovou Národního muzea u místa upálení Jana Palacha a sochy sv. Václava. Navštívili také nedaleký kostel Panny Marie Sněžné, jenž se vyznačuje nejvyšší klenbou mezi českými kostely. Kolem budovy Stavovského divadla a Karolina se přesunuli na Staroměstské náměstí, kde je zaujal slavný orloj a zastavili se na místě popravy 27 českých pánů po bitvě na Bílé hoře. Zajímavým zpestřením byla také návštěva muzea voskových figurín Madame Tussauds. Nechyběla ani procházka po Karlově mostě a návštěva krásné

Valdštejnské zahrady u budovy Senátu. Dále jejich kroky směřovaly na Pražský hrad, kde si prohlédli areál hradu se svatovítskou katedrálou a pod okny Starého královského paláce si připomněli události třetí pražské defenestrace. Následně se žáci lanovkou přepravili na Petřín, odkud se mohli pokochat krásným výhledem na celou Prahu. Na zpáteční cestě se zastavili u Tančícího domu a na Karlově náměstí si prohlédli Novoměstskou radnici, místo prvních dvou pražských defenestrací.

Třetího dne byl výlet zakončen návštěvou památníku hrdinů Heydrichiády v kryptě pod kostelem sv. Cyrila a Metoděje, kde se 18. 6. 1942 odehrál poslední boj parašutistů zapojených do atentátu na Heydricha. Výlet byl náročný kvůli mnoha nachozeným kilometrům a vysokým teplotám, ale žáci si ho přesto velmi užili. Zároveň byl pro žáky skvělou příležitostí k prohloubení znalostí o historii a kultuře naší země. (Mgr. Libuše Nečasová,

Mgr. Veronika Tučková, Mgr. Jakub Šumbera)

9.A a 9.B Nejdelší, pětidenní školní výlet si užili deváťáci, kteří odjeli do oblíbené chatkové oblasti Baldovec v okrese Blansko. Rozdělili se do třílůžkových a čtyřlůžkových chatek umístěných hned vedle sebe. V kempu měli spoustu možností, jak se zabavit, např. volejbal, tenis, badminton, vířivka, trampolíny, lukostřelba atd. V úterý šli na výlet do zatopeného lomu s křišťálově čistou vodou. Nedaleko Baldovce se nacházel všem přístupný lesní bar, kam často chodili. Ve čtvrtek večer se sešli u táboráku, kde opékali špekáčky. V pátek ráno odjeli autobusem domů. (Mgr. Manfred Líbal, Mgr. Jan Kosík)

Závěrečný týden

Poslední červnový týden byl na události také nabytý. Záštitu nad programem přebrali ti nejstarší, a to deváťáci. Hned v **pondělí** se převlekli do pohádkových postav a zorganizovali tradiční školní

blešák v parku před školou. Blešák není jen příležitostí pro žáky, aby si uklidili ve svých pokojíčkách, vytrídili hračky, hry a nabídli je k užítku ostatním, ale zároveň se můžou pochlubit svými výrobky a ukázat, jak šikovní a zruční jsou. A tak si můžete odnést korálky, náramky, háčkové hračky, šité tašky, drobnosti z 3D tiskárny, dřevěné

svícny a spoustu jiných drobností, ochutnat domácí limonádu, cheesecaky a buchty. O hudební doprovod se postarala dětská cimbálová muzika pod vedením Jana Omasty. Těší nás, když se na blešák přijdou podívat rodiče a zastaví se veřejnost.

V **úterý** jsme některé deváťáky nepoznávali. Kluci se vyparádili do šatů, nasadili paruky a namalovali se jako děvčata, a naopak z dívek se stali neohrožení chlapi. Navíc vyhlásili „no backpack day“. Po vyhlášeném cvičném poplachu s nácvikem opuštění školy únikovými cestami členové místního hasičského sboru uskutečnili pro žáky dva preventivní programy s ukázkou vybavení a techniky. O tom, že tento program má smysl, jsme se přesvědčili už loni, kdy tři mladší žáci naší školy pomohli člověku, který uvízl ve výtahu na vlakovém nádraží. Nespanikařili, ale přivolali pomoc.

Ve **středu** odjela početná školní výprava do družební školy do slovenského Závodu. Zúčastnili jsme se mezinárodního se-

tkání škol – Závod – Lanžhot – Drösing. Po slavnostním zahájení byl připraven na dopoledne bohatý program, kdy se žáci rozdělili do deseti skupin, kde vzájemně spolupracovali, poznávali se, sportovali, učili se nebo tvořili. Dauberi – malovali obrazy s lidovými ornamenty, dva jsme si přivezli a vystavili ve škole; Šumivé bomby – vyráběli v odborné učebně chemie; Dance – nacvičili společný lidový i moderní tanec, se kterými vystoupili před ostatními; Pinus – od lesáků získali poznatky o borovicovém lese; Passeriformes – poznávali zpěvavé ptáky a vyráběli ptačí budky; 3D – pro tisk připravili předlohy a tiskli drobnosti; V znamení kalokagathie – malé olympijské hry v atletických disciplínách; Mintonette – volejbalový turnaj pro starší žáky a přehazovaná pro mladší; Domáca lékárnička – poznávání léčivých bylin, jejich užití, vysázení truhlíků levandulí; Pod srdci zvonov – seznámení s historií Závodu. Po obědě se

uskutečnil ve společenském domě koncert Superstar, kde vystoupila P. Ištvan-cová a M. Madej. Následovala krátká diskotéka a po ní jsme odjeli domů. Ve **čtvrtek** se uskutečnilo v hale florbalové utkání mezi třídami 9.A a 9.B, kde ostatní žáci školy mohli podpořit deváťáky fanděním. V **pátek** se ve všech třídách předávalo vysvědčení. Jako poslední si svou „školní zprávu“ odnesli deváťáci, kteří se sešli s vyučujícími v hezky vyzdobené a připravené hale. Po uvítání promítli velmi osobní vzkazy, které nahráli a namluvili. Byly upřímné, krátké, jmenovité i všeobecné, pro zasmání i k zamyšlení. Poté došlo na samotné předávání vysvědčení, pochval, odměn a dáreků. Zvoněním na železný zvon se po devíti letech rozloučili a vykročili do další životní etapy, vstříc novým výzvám a zážitkům.

Kam nastoupí od září deváťáci?

Letos ukončilo povinnou školní docházku 30 žáků 9. ročníku. Už v minulém zpravodaji jste si mohli přečíst, že 22 pokračuje ve studiu na střední škole s maturitou a osm odchází na odborná učiliště. V tabulce přinášíme přehled studijních a učebních oborů, do kterých žáci nastoupí. Všichni uspěli hned v 1. kole přijímacího řízení. Pořadí, v jakém školy a obory volili, bylo prioritní. Do prvního oboru se dostalo 24 žáků, do druhého pět, pouze jeden žák až do posledního „záchranného“ oboru. Cíl, který si předsevzali, splnili. Je na čase, aby si stanovali cíl nový.

Na víceleté gymnázium se hlásili čtyři žáci 5. ročníku, odchází tři žáci.

Obor	Počet žáků
Gymnázium	7
Technické lyceum	1
Pedagogické lyceum	3
Obchodní akademie	2
Informační technologie	1
Řízení dopravy a přepravy	1
Elektrotechnik pro automatizaci a robotizaci	1
Veřejnosprávní činnost	1
Praktická sestra	2
Předškolní a mimoškolní pedagogika	1
Sociální činnost	1
Agropodnikání	1
Elektrikář silnoproud	4
Instalatér	1
Truhlář	2
Kuchař – číšník	1

Stoletá měšťanka 1924–2024

Eva Klvaňová

30. léta

Každá škola má svůj příběh... A příběh naší měšťanky začíná v období vyhlášení samostatnosti Československa v říjnu 1918, kdy se dostala do popředí lanžhotských občanů i otázka zřízení měšťanské školy v obci. Nejblíže Lanžhotu byla česká měšťanská škola v Břeclavi, do té však chodilo jen část lanžhotských žáků. A od školního roku 1922–2023 z důvodu přeplněnosti přestala breclavská měšťanská škola přijímat žáky z okolních obcí. Do čela snah za vybudování měšťanské školy se postavil řídící učitel obecné školy a předseda místní školní rady Hynek Novotný.

O tom, jak těžké bylo prosadit výstavbu nové školní budovy, píše ve svých vzpomínkách Josef Fojtík:

Úřady se nestavěly zamítavě ku stavbě školy. Nechaly se dělat plány, ty byly navrženy školními úřady, ale pro obec byly finančně neúnosné. Zemský úřad v Brně nemohl stavbu v tomto rozsahu povolit, já jsem s nimi souhlasil, bez jejich souhlasu bychom nedostali výpůjčku. Školní úřady se obrátily na ministerstvo školství. Toto jim plány v plném rozsahu schválilo a doporučilo. Zemský úřad se postavil proti, předseda lidovec řekl, že trváme-li na celé stavbě, stavět se nebude. Byl tam se mnou předseda školní rady Ciprys, ten trval na celém plánu. Přišel vrchní účetní rada Haiter, s tím jsme probrali finanční otázku, i to, že můžeme v nejlepším případě ušetřit svépomocí, ale pořád nám asi 80 tisíc scházelo. Obecní výbor trval na stavbě

školy, pověřili mne, abych za každou cenu stavěl a dali mi právo na výpůjčky.

U zemského výboru mi ukázali seškrtný plán, zvláštní budova pro ředitele byla vynechána, křídlo východní taky, jeviště v tělocvičně, které mělo stát 20 tisíc Kč, taky. Řeklo se mi, že přijmeme-li toto, můžeme přikročit ku stavbě. Já jsem s tím souhlasil, jen jsem žádal, aby jeviště bylo ponecháno, že obnos ušetříme na stavebním místě. Bylo mi vykonáno.

Výpůjčky 900 tisíc a 500 tisíc jsme obdrželi.

Vyhlédl jsem místo tam, kde dnes škola stojí. Pozval jsem majitele pozemků, kde jsem chtěl, aby škola stála. Ti byli už dříve proti škole. Teď o nějakém odprodeji nechťeli ani slyšet. Dával jsem jim dvojnásobnou výměru, pak trojnásobnou. Říkali, že na měšťanku nedají ani za pateronásobnou. Žádal jsem o vyvlastnění. To mi přišlo, za jeden m² 1 korunu 20 hal. Když jsem majitele pozval a přečetl jim přípis, žádali mne i prosili za výměnu. Vyhověl

jsem jim, ale jen dvojnásob a byli tomu rádi. Pozemky dostali z lánu u Trníčkové.

Školní rada pozemky uznala za dobré ku stavbě školy. Přikročit k stavbě se nemohlo, nebyl vyřešen spor o plány, které školní úřady neuznávaly.

Obecnímu úřadu končilo v červnu 1923 jeho období. Byli voleni na čtyři roky, ale školní rada na šest. Viděl jsem, že spor o plány se protáhne přes volby. Radili jsme se, jak zařídit, aby se škola stavěla, i když v novém zastupitelstvu nebude pro ni většina. Ve školní radě většina byla, proto jsme se na můj návrh usnesli předat právo stavby školy na místní školní radu. Ředitel Prokeš sepsal v tomto smyslu žádost na obec, aby tato stavbu školy předala školní radě. Byla odhlasována.

V roce 1924 se přestoupilo k stavbě měšťanské školy podle seškrtných plánů a podle rozpočtu za 1 400 000 Kč.

Také ve školní kronice z let 1910 až 1953, která patří obecné škole, je zmínka o počátcích školy měšťanské. Zápisy psal

r. 2019

sám správce obecné školy Hynek Novotný. Ještě v roce 1923 krátce situaci glosuje: Přípravy k stavbě jsem se zúčastnil usilovně, ale snahy zůstaly pro rok 1923 bezvýsledné. Mám naději, že v roce 1924 přece ke stavbě nové školy dojde.

A o rok později uvádí: Památný den byl 9. listopadu 1924. Toho dne slavilo se otevření nové měšťanské školy za účasti obou škol, velmi četného obecního domáčího i cizího, četných hostů a úředních zástupců okresní politické správy, zemského výboru, zemské politické správy, okolních místních školních rad a škol. Přítomni byli oba okresní školní inspektoři.

Slavnostním řečníkem byl okresní školní inspektor R. Šoupal. Počasí, ač trochu chladné, bylo velmi krásné. Bližší a vůbec zevrubnější a zajímavou historii zápasu o stavbu nové školy obsahuje kronika školy měšťanské. Zde podotýkám ještě, že způsob otevření nové budovy měl ráz čistě občanský.

30. listopadu odstěhovala se škola měšťanská s veškerým svým inventářem do

nové budovy, která mezitím pilným vytápěním byla vysoušena.

1. prosince shromáždilo se žactvo měšťanské školy v plném počtu naposledy v obecné škole, žactvo obecné školy utvořilo na ulici špalír a rozloučilo se srdečně se svými staršími druhy.

Dobře vypravená měšťanská škola bude provždy důkazem snahy místní školní rady, která měla krásné porozumění pro zájmy školy a vzdělání lidu.

Tolik zmínky z obou kronik.

Sto let je dlouhý čas, během kterého vzdělávání žáků probíhalo navzdory válkám, ekonomickým zvratům, střídání politických režimů či pandemii, tedy v časech dobrých i v časech zlých. Vážíme si odkazu a práce naši předchůdců, a proto připravujeme oslavy stoleté existence měšťanské školy, které proběhnou v pátek 29. a sobotu 30. listopadu. Už teď se můžete těšit na školní akademii a den otevřených dveří. Jste srdečně zváni. Podrobnosti a další informace se brzy dozvíte.

Představení autora Vladimíra Cípry

K napsání příspěvku do zpravodaje Lanžhot a vlastně i k jeho pokračování mě inspiroval záměr Jarečka Třetiny, mého spolužáka ze základní školy, seznámit mladší lanžhotskou veřejnost s tím, jak naše válečná generace prožívala své dětství a mládí ve složitém období 40. a 50. let minulého století. Pochopitelně jsou to vzpomínky na dobu před 70 lety a některé mohou být ovlivněné sentimentem, ale je

to něco, co jsme skutečně intenzivně prožívali.

Jak již víte, moje jméno je i s titulem Ing. Vladimír Ciprys, narodil jsem v Lanžhotě v r. 1942 v domě na Komenského ulici č. 70. Osmiletou základní školu jsem vychodil v Lanžhotě a Jedenáctiletou střední školu v Břeclavi. To mně bylo 17 let a pak jsem se z Lanžhota postupně vytrácel. Nejdříve jsem studoval na Vysoké ško-

le technické, stavební fakultě v Bratislavě, po škole rok vojny a docela brzy jsem se oženil a přestěhoval do Břeclavi. Pak jsem dlouhých 15 let pracoval v Brně a tři roky v zahraničí, abych nakonec ukončil pracovní kariéru v MND v Hodoníně.

Spolužáci ze základní školy jsou např. aktivní dopisovatelé do lanžhotského zpravodaje Jara Třetina, Tonda Svačina, můj švagr Jožka Uher, další jsou zmiňováni v našich příspěvcích.

Moje mamka Františka Ciprysová (Uhrová Hajná) pocházela z pěti dětí, takže moje rodina je v Lanžhotě dosti rozvětvená. Mám dvě sestry, obě žijí v Lanžhotě, mladší Marie Uhrová na rodném domě a starší Zdena Kováčová u stadionu.

I přesto, že již 60 let žiji mimo Lanžhot, stále je to mé rodné hnízdo, kde jsem prožil dětství a mládí, a proto ty vzpomínky.

Připojuji ještě sourozeneckou fotografii z 50. let ze svatby našeho nejstaršího bratrance Miroše Černého.

*Sourozenci Ciprysovi,
Zdena, Vladimír a Marie*

Vzpomínky na zábavy a hry

volné pokračování ze zpravodaje č.2/2024

Vladimír Ciprys

V první části jsem se věnoval hlavně zábavám dětí, které nějak souvisí s vodou, koupáním, rybařením, protože vodní živel, lužní les a louky snad v různých podobách provázely Lanžhotčany od nepaměti. Lužní lesy poskytovaly dostatek suchého dřeva a klestí na topení i obyvatelům městečka. Moje stařenka byla velmi šetrná a pravidelně se vydávala s noškou na zádech do lesa (až do Foroty) na suché klestí, jak říkala, pro zásoby na horší časy. Protože zažila dvě světové války, tak věděla, o čem mluví. Na úrodě z luk, které se kosily dvakrát ročně, seno v červnu a otava

v srpnu, bylo závislé krmení koní a dobytka. Řeky a četné vodní plochy poskytovaly obživu pro mnoho lanžhotských rybářů. Seno z naší louky spolu se slámou jsme uskladňovali v humně u plotu, pod malou dřevěnou stříškou. Seno, které bylo více ceněné, bylo navíc zakryté velkou nepromokavou celtou. Jednalo se údajně o materiál ze zásilek pomoci UNRRA, a tak náš strýc Modra spával na seně a celtu měl uvázanou provazem za nohu. Nicméně ani tato ochrana nepostačovala a jednoho rána se probudil a místo celtly měl kolem nohy uvázaný pouze kus provazu. S celtou

Krupobití 24. 6. 2021

jsme se již nikdy nesetkali. Další, vážnější problém nastal, když si parta mladších dětí, našla novou a nebezpečnou zábavu, vypalovat v letním suchém počasí ve zvětralých zdech stodol a plotů vosí hnízda. Tehdy jsme málem vyhořeli, naštěstí nás kluci přiběhli včas upozornit na to, co se stalo, a přivolání hasiči začínající požár rychle uhasili.

Podobně jako v současnosti, tak i dříve se v době letních i zimních prázdnin střídala období s krásným slunečným počasím vhodným v létě pro koupání a v zimě pro bruslení s obdobími, která propršela a kdy, jak se říká, by ani psa nevyhnal. I dříve postihovaly Lanžhot a okolí přírodní pohromy, které ničily úrodu a působily škody na majetku. Jedno starší, velké krupobití, které postihlo Lanžhot 24. června v r. 1953 se mi vrylo silně do paměti. Doma jsme měli velkou zasklenou verandu, která byla kroupami totálně zničena stejně jako většina křídlic na střeše. Na dvoře jsme měli tolik krup, že jsme je dlouho odváželi v kolečkách do humna. V knize Lanžhot (1984) jsem našel záznam o obdobném krupobití v Lanžhotě v r. 1903 a v r. 1935.

A když se podívám dopředu, tak téměř po 70 letech 24. června v r. 2021 se přehnal Podlužím mezi Břeclaví a Hodonínem silné tornádo s krupobitím a jen o kousek minulo Lanžhot. **Břeclav byla postižena jen krupobitím, kroupy dosahovaly průměru až 10 cm a zcela nám poničily na domě střechu i návětrnou zateplenou fasádu (velikost ukazuje kroupa v ruce vnuka).** Mnoho starších lidí má jistě v paměti slintavku, která v zimě v r. 1963 uzavřela Lanžhot nejméně na měsíc. Nesmělo se ven z Lanžhota a nesmělo se dovnitř a lidi, kteří pracovali např. na pile nebo ve Fatře si museli najít ubytování v Břeclavi. Já jsem se o této události dozvěděl až na cestě ze školy v Bratislavě, kdy jsem byl upozorněn, že vlak v Lanžhotě nestaví. Musel jsem nouzově vystoupit v Brodském, kde jsem u příbuzných strávil téměř celou dobu karantény. Nakonec jsem se vydal pěšky po státní silnici do Lanžhota, nikdo mě cestou nezastavil až na pohraničníky, kteří na mě vyskočili z lesa, se samopalem v ruce, u odbočky na Důbravku. Přestože byl jejich velitel z Lanžhota a dobře jsem ho znal, musel jsem se legitimovat. To bylo v období zhoršené mezinárodní situace a zakázané pásmo pro vstup do lesa bylo rozšířené až po státní silnici. S povzdechem jsem si vzpomněl na dobu před 10-15 lety, kdy jsme se na Křenové a Březové hrávali s kamarády na vojáky.

Když nám neprálo počasí, hrávali jsme nejčastěji karty, tyto hry jsme ovládali snad od narození. V Lesíčku jsme hráli hlavně šnopsa a když se nás sešlo více, tak i křížáka. V létě jsme našli útočiště v hlubších žebráčkách některých domů, v zimě nám někdy poskytla útočiště i Hrubá hospoda, kde zalezení někde v rožku, nám

poskytl azyl pan hospodský. V hospodě jsme si nikdy nedovolili zapálit cigaretu, jiné to ale bylo při venkovních klukovských setkáních. Naším kamarádem byl totiž i Jožka Říha (Kafka), který bydlel v Břeclavi. Jeho stařeček měl trafik v Lanžhotě na Komenského ulici (někde v místě dnešní školky) a Joža u něho trávil část prázdnin. A to bylo pro nás velké lákadlo, abychom si kouření vyzkoušeli. Scházeli jsme se pod železničním mostem přes Kyjovku (pod hřbitovem), což bylo tehdy dost nepřístupné místo, a nikdo nás tam nevyrušoval. Nejen děvčata, ale i kluci si v určitém věku potřebují sdělovat své intimní prožitky a řešit své problémy s kamarády. Tehdy se nekouřily jiné cigarety než Partyzánky a později i Lípy (bez filtru) a tabák se hojně balil do cigaretových papírků, což bylo levnější. Přes tuto velmi brzkou zkušenost s kouřením a i přesto, že můj tatka byl velmi silný kuřák, jsem tomuto nešvaru nikdy nepropadl.

V době mého mládí zdaleka nebylo jízdní kolo tak rozšířeným a dostupným dopravním prostředkem jako dnes. Většinou to byla pánská těžká kola, ještě z předválečné doby, s tzv. zlodějským nosičem pro dopravu trávy a kopřivy anebo úrody z polí. Dětská kola se vyskytovala výjimečně, a tak jsme se naučili jezdit nejdříve pod štanglou a později, když jsme trochu povyrostli, tak jsme si posadili kamaráda i na štanglu. Auta tehdy moc nejezdila, proto jsme s oblibou cestou k Druháku sjížděli kopec v Komárnově. Jednou se nám stala nepříjemná příhoda, když jsme v plné rychlosti pod Komárnovem vrazili do kola, které právě vyjíždělo na silnici z domu pana Holačky. Výsledkem bylo několik našich kotrmelců, odřená kolena

a lokty a osmice předního kola. Přední kolo pana Holačky bylo ohlé do pravého úhlu. Naštěstí nikdo neutrpěl újmu na zdraví. Od tohoto incidentu jsme se Komárnovu raději obloukem vyhýbali. Velmi rozšířenou zábavou dětí se stala i hra šprtec, která nevyžadovala velkou investici, ale pouze šikovné ruce. Kus překližky, nebo jiné vysmirkované desky, malá prkýnka na mantinely a branky a hřiště bylo připravené ke hře. Pak už stačily jen kovové mince, desku posypat moukou a náruživá zábava mohla začít. Otevřené louky pod Lanžhotem byly ideálním místem i pro podzimní pouštění draků anebo hvězd. Vyráběli jsme si je doma sami, nebo ve škole, protože v obchodech se tehdy nic podobného neprodávalo.

Přelom léta a podzimu byl vždy spojen s lanžhotskými hody. Na jedné straně byly děti smutné z konce bezstarostných prázdnin a na druhé straně se těšily na kolotoče, houpačky a střelnice, které byly vměstnány na malém prostoru náměstí, v těsném okolí hodové máje a kostela. Poslední předhodový týden byl spojován s úklidem v barácích. Nepořádek se vyvážel na skládku mezi Lesíčkem a Limpínem anebo na smetiště nad Starým mlýnem. Chlapci od Vedrala i z Hrubé hospody jeli ve čtvrtek před hody s koňskými povozy pro máju a májky do Čárského hája. V pátek se jednotlivé části máje (spodek s kořenem, prostředek a vršek) připravovaly, strúhaly, přitesávaly, přivázely se šprajce, provazy a jiné podpory. Večer vykopali kaštánci jamu, aby bylo možné v sobotu jednotlivé díly spojit obručemi a definitivně máju připravit ke slavnostnímu stavění. Stavění předcházela v sobotu odpoledne pochod odvedenců Lanžhotem

pro prapor k frajiřce prvního stárka (nebo k mamince prvního stárka, pokud frajiřku neměl), a to za zpěvu krásných legrutských písni. Lanžhotský hodový prapor je specifický, má tři pruhy v čs. národních barvách, které jsou zakončené klíny a na každém je střepec ze stejné barvy. Na žerdi je blyštivá špic s uvázanými vymalovanými mašlemi. Teprve připevněním praporu na vršek máje mohlo zaznít první horée a od kostela, nebo od Súhrad zabrat. Při posunu šprajců po máji docházelo někdy k zadrhnutí provazů. Pro uvolnění provazů byl vždy u Vedrala připraven Polda (Tabala), který na máju pohotově vyšplhal a provazy uvolnil. Při jeho akrobatickém výkonu se všem doslova zatajil dech. **Na přiložené fotografii jsou šohaji na nedělní hodové muzice pod májů u Vedrala, na přelomu 50. a 60. let, když ještě hrávala hody Juráčkova kapela.** Pan Juráček při muzice sledoval a komentoval výkony,

hlavně mladých šohajů při hošijích, vrtěné a verbuňku. Pokud se mu verbír líbil, uznale pokýval hlavou. Když s pacholčeniním začínala moje generace, tak pod každou mají bývalo i 40 až 50 krojovaných chlapců. Proto vybrat nějakou originální hošijovou písničku nebylo snadné, a tak kaštánci většinou zpívali společně tu svoji „Kaštánci, kaštánci, kde vy máte stárka“ a studenti zpívali tradičně „Daj mňa, mamičko, daj mňa do školy“. Jako začínající jsme se snažili napodobovat starší tanečníky buď v rodině, nebo přímo u muziky. Starší chlapci např. z generace A. Cipryse (Vendelína), J. Straky (Kováře) pro nás byli velkým vzorem. Můj kmocháček, M. Antálek (Martin Krk), patřil také k této generaci a vstoupil do povědomí mimo jiné tím, že jel v kroji přímo od muziky do školy, tehdy SEŠ v Břeclavi. Spolu se svým kamarádem M. Uhrem (Martin Břuch) byli u Vedrala nepřehlédnutelná dvojice

a mohli jsme je vidět i později, když už nepacholkovali, jak často pomáhají při přípravě máje. Tím, že se stavěly v Lanžhotě hodové máje dvě, příznivci (hlavně děti) od Vedrala i z Hrubé hospody pečlivě sledovali délku máje. Protože ale byly obě chasy limitované státní silnicí, která musela zůstat průjezdná, byly délky vždy přibližně stejné (o něco vyšší než věž kostela). Od druhé poloviny 50. let probíhal v Brně v době konání lanžhotských hodů Mezinárodní strojírenský veletrh, a protože ještě nebyla dálnice, všechny zájezdy ze Slovenska na veletrh, většinou autobusy, projížděly Lanžhotem a lanžhotské hody pro ně byla atraktivní zastávka. Přípravy na hody se ale odehrávaly i v každé domácnosti. Uklidit harampádí, zamést slepičince na dvoře a pozametat chodníky, podřezat a oškubat husu a zajít upravit hrob na hřbitov apod. Tam, kde se strojila děvčica do slavnostních rožků několikrát denně jako např. u nás (hrubá mše svatá, odpolední zábava, večerní zábava), bylo někdy v ženské části rodiny dost dusno. Já si ale nejraději z dětství vzpomínám na páteční večer s jedinečnou atmosférou přípravy hodových koláčků, u nás to byly makové, tvarohové (syrníky) a moje dodnes nejmilejší přegulované. To napětí mezi dobou, kdy se plechy s koláčky nesly na ramenou k Hrnčířům a později k Dorinovi do mlýna a kdy se často pozdě v noci čerstvé a voňavé přinesly, bylo veliké a nestalo se ani jednou, že bych tento okamžik zaspal.

Podzim byl pro nás příznivý i tím, že v přírodě bylo dostatek občerstvení. Vedle šťovíku, který jsme žvýkali, zdrojem vitamínů byly i hlohy, šípky a pak plané trnky, jablka a hrušky (hniličky), kterých

bylo zejména na okraji lesa a polních cest dostatek. Někdy jsme měli i pochoutku v podobě žvýkání kořenů sladkého dřeva, které rostlo na zahradě u Hrnčířů. Paní Hrnčířová byla tetou F. Konráda, a tak nás někdy pozvala, abychom si kořen vykopali. Jinak téměř v každém humně, většinou někde u plotu, rostl akát, jehož sladké květy jsme taktéž s oblibou žvýkali. Lesními a lučními plody (v té době ještě neošetřovanými chemickými postřiky) jsme si vynahrazovali nedostatek vitamínů. Byl bych neupřímný, kdybych nezmínil, že občas jsme si zapytlačili i v polích okolo Lanžhota, kde jsme si pochutnávali zejména na třešních a trnkách. Důsledky pro náš trávicí trakt si pak každý umí představit. Dříve jsme ovoce jako banány, fíky, datle apod. prakticky neznali. Jednou ročně, a to před Štědrým večerem, se objevily v konzumě pomeranče, sice hezké, ale málo. Já jsem měl štěstí, že mamka v konzumě prodávala, takže se na nás někdy dostalo. Pomeranče na Vánoce byly spíše výjimkou, pod stromečkem jsme měli hlavně zimní jablka (kožuchy), malá panenská červená jablíčka a zimní hrušky, které rostly v našem humně. Panenská jablíčka, spolu s napolitánkami zabalenými do trpytívého staniolu a s barevnými papírovými řetězy, tvořily hlavní výzdobu stromečku. Pro napolitánky jsem vždy běžel až na Štědrý večer k Preisům (na Břeclavské ulici), řetězy jsme se sestrami vyráběli doma. Některé další oblíbené sladkosti, jako bylo kočičí mýdlo a černý pendrek, se prodávaly v drogerii u Odvárků. Konzum se stal po uzavření prodejen drobných živnostníků největší prodejnou, převážně potravin. **Na obrázku je konzum, jak vypadal v 50. letech s prodavač-**

ním. Z raného mládí si vzpomínám, že se prase vytáhlo štrankem z chléva na dvůr a první porážky se prováděly úderem kladiva do čelní dutiny. Později se začaly používat k omrácení speciální jateční pistole. Jednou se nám stalo, že prase, jako kdyby vycítilo svůj konec, se nám vytrhlo a dlouho jsme ho honili po humně. Pak už to pro-

kami p. Petřovou, Škápíkovou, Ciprysovou, Bystřickou a Soukupovou. Moje mamka většinu života prožila v obchodě jako prodavačka v textilu, v potravinách, a nakonec po odchodu paní Stráníkové do důchodu, i v drogerii. Obrázek jsem si proto dovolil přiložit i jako vzpomínku na její letošní 110. výročí narození.

Ve vzpomínkách na dětství bych vedle prázdnin a hlavních svátků neměl vynechat rodinnou společenskou událost, kterou byla rozhodně zabíjačka. Doma jsme chovali dvě prasata, jedno se zabíjelo před Vánocemi a druhé koncem zimy. Před zabíjačkou probíhaly přípravy skoro srovnatelné s hody. Vydrhnout ponek, vypůjčit a přivést koryto, vyčistit všechny hrnce, uklidit a vyličit komoru, kde bude uskladněné maso a jitrnice s jelity apod. (v té době ještě nebyly ledničky a mrazničky a např. máslo se chladilo ve studni). My jsme měli pro tento účel výhodu studeného vorhausu. Zabíjačka začala s rozedně-

bíhalo všude stejně, s mírnými nuancemi podle zkušeností řeznického mistra. Jako děcka jsme měli za úkol při porážce držet prase za ocásek a pak, když jsme byli větší, i zakleknout na slabiny a přidržovat pevně prase za zadní nohu. Později, když se selátkám ocásky odstraňovaly, děti o tuto radost přišly. Při zabíjačce se pochopitelně i popíjelo a občas došlo mezi dospělými účastníky i k živým výměnám názorů na různé domácí i politické události. Vrcholem pro děti byla doba oběda, kdy se na ponek vytahovala z kotle uvařená hlava a řezník nám nachystal specialitky jako jazyk, játra, srdíčko, ledvinky, podbradek apod. Největší dobrotou ale pro nás byl smažený mozeček s vajíčkem, který jsme konzumovali jako svačinku již před obědem. Odpoledne už bylo pro děti nezajímavé, výroba jitrnic, jelit a presbuřtu, porcování masa, škvaření sádla atd. nás moc nezajímalo. Naše povinnosti zase začaly až večer roznášením zabíjačky pří-

buzným a sousedům, za co jsme obvykle obdrželi nějakou sladkost nebo drobné.

Přechod z obecné školy na měšťanku přinesl nejen změnu polohy školy (pro některé žáky výrazné prodloužení cesty) a zvýšené nároky na učení, ale i nová kamarádství a nové zábavy. Na měšťance se již projevovali ve třídách výraznější jedinci, soupeřící o přízeň spolužáků i spolužaček. V naší A třídě to byl Jan Ciprys (Janák), v B třídě Tonda Svačina. Oba, fyzicky vyspělejší kluci, se často pouštěli do křížku, aby hájili čest třídy a svých kamarádů, naštěstí ale se smírným koncem. Hráli jsme i divadlo. Úspěšné bylo nastudování pohádky O princezně se zlatou hvězdou na čele žáky našeho ročníku. Princeznu Ladu hrála Lidka Bartošová a prince Radovana Tonda Svačina.

S přelomem 40. a 50. let minulého století je spojena sláva lanžhotského fotbalu, což se projevilo i v zájmu dětí o tento sport. Pro kopanou, a tak zvanou hlavičkovanou, byl využit každý plácek. I na malém ná-

městíčku mezi Komenského a Lesíčkem, který zdaleka nebyl upravený jako dnes, se hrával fotbálek a hlavičkovaná a později, když se zvýšil provoz na silnici nebo zapršelo, tak jsme se přestěhovali do otevřené verandy před bývalou prodejnou textilu. Krátce po válce, kdy ještě nebyl všude zavedený rozhlas, zde měl zastávku i pan Hanáček a bubínkem oznamoval občanům: Na vědomost sa dává atd. Vznikla také lanžhotská dětská soutěž (uliční liga) s několika místními oddíly. V Lesíčku byl založen oddíl Baník Lesíček, zřejmě podle toho, že se v jižním okolí Lanžhota objevila a těžila ropa. Ještě v současné době jsou vidět těžební kozlíky u cesty z Dúbravky na soutok. Baník úspěšně soupeřil s oddíly z Pastvicka nebo Foroty, kde měli kluci lepší herní zázemí. **V polovině 50. let vznikl oddíl stolního tenisu pod vedením M. Bartoše (Pošty) a A. Bartoše, o který projevilo zájem mnoho dětí (kluků i děvčat), jak je vidět z dobové fotografie.** Pingpongové stoly byly instalovány

Kroužek stolního tenisu,
pol. 50. let

v sále Hrubé hospody. I já jsem se stal jedním z náruživých hráčů a často jsme hráli i dlouho do noci. Obzvlášť jsem si herně rozuměl s F. Fučíkem a pak jsme měli společnou cestu domů. Rodiče, když viděli můj zájem o tuto hru, tak sehnali někde starší, vyřazený, již značně opotřebovaný,

zábavou. Moje vášeň v šachy se přenesla později i na mého syna, pro kterého se staly velkým koníčkem.

S postupujícím časem se mění zábavy a zájmy dětí a současně se navazují i nová přátelství. Já jsem se skamarádil na měšťance s Frantou Hostinským (Fanoldou)

a i když jsme bydleli daleko od sebe (Fana u starého hřiště), spojoval nás zájem o stolní tenis a později i o hru v kulečnick. S Fanou jsme měli obdobné zájmy, ale i podobný vnější vzhled. **Oba jsme měli delší, kudrnaté vlasy a třídní učitelka Štefanová nás označila ve třídě jako Kudrnáč 1 a Kudrnáč 2.**

Kulečnicku jsme oba postupně propadli. Kulečnickový stůl byl pouze v hospodě u Vedrala, a tak jsme chodili, hlavně o prázdninách, hrát téměř denně. Nebylo to příjemné hrát mezi štamgasty a ani zdravé trávit hodiny v zakouřené hospodě, ale jinde stůl nebyl. Až za nějaký čas byl kulečnickový stůl instalovaný i v hospo-

dě u Škápíků, kde přece jen nebylo tolik návštěvníků a my jsme tam přenesli naše působíště. Po ukončení osmiletky se naše cesty rozdělily. Fana po návratu z vojny onemocněl těžkou, tehdy nevléčitelnou nemocí a k zármutku všech kamarádů a spolužáků nás v mladém věku opustil. **Na přiložené fotografii jsou téměř všichni aktéři mých vzpomínek, spolužačky a spolužáci z doby před 70 lety.**

Lanžhot u kostela, 1956. Dva kudrnáči F. Hostinský a V. Ciprys

ale stále funkční stůl, domů. Stál dlouho u nás na dvoře a s kamarády jsme ho intenzivně využívali. Nezáhaleli jsme ale ani ve škole. Tehdejší ředitel Dvořák nám poskytl vyřazené třídní tabule a my jsme z nich v rámci praktické výuky vyhotovili docela funkční pingpongový stůl, který byl postaven k použití ve škole na chodbě. Stolní tenis jsme kombinovali s hrou v šachy, které se staly naší další velkou dětskou

Spolužačky a spolužáci - účastníci vzpomínek

Na střední škole se naše zájmy posunuly směrem k turistice, a to hlavně cyklistické. Naše velké putování na kolech po Slovensku popsal podrobně J. Třetina ve zpravodaji č. 4/ 2023.

Po ukončení základní školy jsme zahájili i náš společenský život. První krojová zábava, které jsme se zúčastnili jako 14letí výrostci, byl výlet, který se konal u Výkopu (vpravo za prvním mostem). Dodnes si pamatuji na ten pocit důležitosti při pochodu krojovaných s muzikou od hospody u Vedrala, Komárnovem k 1. mostu, první tanec a vyzkoušení prvního piva čepovaného u Výkopu. V druhém ročníku gymnázia (JŠŠ) jsme navštěvovali i taneční kurzy, které se konaly v sále hotelu Koruna. Dnes je hotel zdevastovaný a je v něm čínský obchod. Chodím kolem této budovy často a vždy se mně zamlží oči při krásné vzpomínce na taneční. Pro nás, kluky z vesnice, to bylo takové zvláštní,

obléknout černý oblek s motýlkem a učit se jiné tance než valčík a polku. Na **dobové fotografii z r. 1957** jsou spolužáci M. Jebáček (dnes Mazuch), J. Kejla a V. Ciprys, mimo jiné účastníci prvního cyklistického výletu ke Strečnu, popsaného J. Třetinou, a tanečnice, spolužač-

Taneční podzim, 1957

ky z M. N. Vsi a Týnce H. Suchomelová, M. Vájová a L. Hřebacková. Oblek do tanečních, který mi vydržel až do promoce, mně ušil na míru krejčí p. Odvárka. Pan Odvárka byl starý sokol a měl dílnu nad obchodem drogerie svého syna, naproti našeho domu. Jednou mi vyprávěl, že má ještě dva bratry a všichni tři se vyučili krejčovskému řemeslu. On zůstal se synem v Lanžhotě, druhý bratr si založil krejčovský salon ve Vídni a třetí krejčovský salon v Paříži.

Náš rodný dům je podsklepený a má takovou docela strategickou polohu s výhledy ke kostelu, na druhé straně až k Nové ulici a k lesu směrem ke Kazůbku a z humna až k lesu směrem k Moravě. Proto si ho také vybrala Rudá armáda dubnu 1945 jako velitelské stanoviště a my jsme se museli odstěhovat do Komárnova, kde již bylo bezpečněji. Dříve, když jezdili chlapi na koňském povozu do Břeclavi k odvodům po staré silnici, tak jsem je viděl a slyšel zpívat už z dálky. Zajímavé bylo, že v tom okamžiku se již v Lanžhotě vědělo, kdo je odvedený a kdo je křipl. Informace se šířily dědinou neuvěřitelně rychle, i když nebyly telefony. Odvody byly velmi sledovanou událostí, protože zasahovaly silně do osudů chlapců a jejich rodin. Zkrátka, dva roky sú dühá doba.

Kromě již zmíněných sousedů jsme sousedili i s Bartoši (Bábiňáky), Bartoši (Bartošíky) humnem a s Třetiny. Sourozenci Bartošovi, jejichž osudy jsou v Lanžhotě

dobře známé, byli vrstevníci mých rodičů a spojovalo je členství v Sokole, stejné politické názory, jakož i vztah k folklóru. Na fotografii jsou krojovaní A. Bartoš a můj tatka M. Ciprys společně s prezidentem E. Benešem a jeho chotí Hanou, pravděpodobně koncem 30. let, při příležitosti folklórních slavností (podle mé sestry je to při příležitosti sokolského sletu). Já

A. Bartoš a M. Ciprys s prezidentem E. Benešem s chotí

mám jasné vzpomínky jen na starou paní Bartošovou z doby, kdy zůstala v domě sama a já jsem ji vždy na Velikonoce chodil vyšlahat a na Vánoce zazpívat koledu. Starý pan Bartoš, když ho propustili z vězení, byl zaměstnán jako kočí v JZD a někdy mě vzal na vůz a nechal mě držet i opratě. O své nedávné minulosti ale nikdy nemluvil.

Koncem 50. let se situace začala pomalu měnit, vedle krojových zábav se začaly organizovat na vesnicích i taneční zábavy společenské (tzv. čaje o páté) a naše nabyté zkušenosti z tanečních našly uplatnění. Pamětníci si jistě vzpomenu na čaje po-

řádané v Břeclavi (v restauraci Sad naproti gymnázia), ale i v Lanžhotě, kde hrávala taneční kapela J. Třetiny.

Vedle toho jsme absolvovali i manuální brigády, což bylo v té době pro lidi, hlásící se ke studiu na vysokou školu žádoucí, a navíc to byla příležitost si nějakou korunu přivydělat. Pochopitelně brigády a studijní výsledky nebyly jedinou podmínkou k přijetí na vysokou školu. Tou hlavní byla angažovanost studenta v ČSM v obci i ve škole a dobré kádrové zázemí v rodině. Já jsem např. ve škole doháněl kádrové nedostatky aktualizací vývěsky o dění ve světě (což mě ale bavilo a dělal jsem to rád) a v obci např. roznášením přihlášek do organizace čs. - sovětského přátelství (ČSSP). Pro ty, kteří se dnes připravují na vysokou školu, bych chtěl uvést jako perličku, že jedna z otázek na přijímacích např. byla, kdo je předsedou JZD v Lanžhotě. V 50. letech se studenti JŠS (jen chlapi) po prvním ročníku dobrovolně zúčastňovali brigády na sklizeň sena na Šumavě a po druhém ročníku povinné chmelové brigády v některé obci na Žatecku. Brigáda na Šumavě patří dodnes k mým největším zážitkům z mládí. Bydleli jsme v srdci Šumavy nad Frymburkem v blízkosti hranic v době, kdy ještě nestála Lipenská přehrada. Do Vltavy ve Frymburku jsme se chodili koupat. Naše práce (pod dohledem pohraničníka se samopalem) spočívala v první týdně, kdy vládlo krásné počasí, v hrabání a stavění kopek sena. Pak ale zapršelo a další činnost spočívala v rozhazování kopek a pak zase hrabání, a tak to šlo až do konce třetího týdne brigády (podobně, jako když pejsek a kočka sušili prádlo). Šumava byla tehdy krásná a čistá, netknutá turisty. Usedlosti

po Němcích, které jsme prolézali, byly ve stavu, jako kdyby si majitelé jen odskočili na výlet a před tím zapomněli uklidit. Vedoucím brigády byl prof. Urbanovský (Sufa), což byl náruživý fotbalista, a tak jsme hráli každé odpoledne fotbal a čas nám rychle ubíhal. Chmelová brigáda již byla příliš organizovaná a masivní, ale možná pro kluky i atraktivnější, protože se jí zúčastnily i studentky. Všichni jsme spali ve stodolách a na půdě hospodářských stavení, jen tak na seně, nebo na slamníku. Tehdy jsem si zopakoval moje dětské přání (přespat na hůře na seně), které se poprvé vyplnilo, když jsme jako děti chodili po Lanžhotě na Velikonoce hrkat a spali jsme ve čtvrtek a v pátek u P. Pyskatého na hůře a podruhé, když jsme se jako puberťáci s kamarádem J. Ciprysem pokoušeli neúspěšně přespávat u nás na hůře a když nás vystrašilo každé zašustění kočky nebo myši. Chmel se sklízela v té době ručně, každý si strhl výhon a chmelové šišky se otrhávaly do větele. Já jsem byl u vytržení nad prací našich děvčat, která dokázala ten větel natrhat i o polovinu času kratším než kluci.

Dětství a dospívání je většinou krásnou a šťastnou etapou života bez rozdílů, ve kterém historickém čase ho prožíváme. Naše dětství ovlivnila válka, kterou jsme zažili v prvních třech letech života a nevyhnutelně se zapsala každému z nás nějak do podvědomí. Taktéž složitá doba na přelomu 40. a 50. let, kdy jsme viděli a již i chápali řadu nespravedlností tohoto období, se musela projevit na formování našich budoucích životních postojů. Přesto jsem přesvědčen, že jsem prožil šťastné dětství a převažují krásné vzpomínky, i když se někdy vtírají do paměti i ty horší.

Polínka šedesátníci

Jiří Netík, emeritní vedoucí polesí Soutok

V jižní části obory Soutok stojí u Iklin-ské cesty lovecká chata Polínka. Byla postavená v roce 1964, coby přístřešek pro lesní dělníky. Protože velké vzdálenosti z pracovišť byly nepraktické, byly všechny pracovní skupiny lesních dělníků vybaveny lesankami. Lesanky (maringotky) jsou mobilní, takže vzdálenost z pracoviště je minimální. Lesanky jsou vybaveny kamny, takže lze ohřát jídlo, usušit oblečení.

*Polínka byla stanovištěm
Pohraniční stráž (1985)*

Přístřešek pro lesní dělníky byl předělán na loveckou chatu. Chata byla rozčleněna na kuchyňku, zasedací místnost, ložnici pro 4 osoby a předsíňku. Vedle chaty byl přístřešek na nářadí, který v roce 1997 podhrabal při velké povodni jezevec. Tento přístřešek byl v roce 2003 odstraněn a na betonovou desku postaven nový. Současně Polínka dostala nový kabát, obložení dřevem a novou střešní krytinu. Ve štítu byly vytvořeny otvory pro netopýry, kteří půdu obývají. Přístřešek slouží jako skladiště dříví na otop, protože za fořtování Ing. Bohumila Balgy byl postaven v chatě krb. Kuchyňka je vybavena plynovým sporákem. Za mého fořtování byly v roce 2009 odstraněny sololitové stropy a nahrazeny

dřevěnými. Údržba koberce v předsíni byla problematická, a proto byla položena dlažba imitující dřevo. Současně byla položena stejná dlažba v zasedací místnosti, protože jsem měl strach, aby od uhlíku z krbu nevznikl požár. Byla tam podlaha z tvrzené gumy. Během rekonstrukce stropů provedl oborník Ing. Pavel Konečný rozvody pro elektrocentrálu. V současné době jsou na střeše solární panely.

Rekonstrukce stropu v zasedací místnosti (2009)

Jelikož chata stojí na písčném hrůdu, byl vytvořen podél cesty výkop, který byl zavezen kvalitní půdou. Do této půdy byl vysazen habr, který je seřezáván jako živý plot. Posezení před chatou bylo v havarijním stavu. Měl jsem strach, aby tam ne-

Výsadba živého plotu a budování posezení (2013)

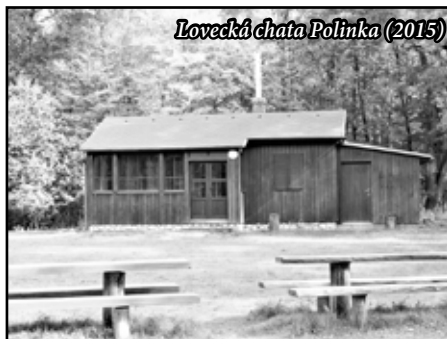
došlo k úrazu, proto oborník s lesními dělníky vytvořil nové posezení z akátu.

Pátral jsem, jak přístřešek a posléze chata přišla ke jménu Polinka. Už v roce

1863 v lesnické mapě nese daná lokalita název Polinka.

Tak Polinko, co ti přát do dalších let? Ještě dlouhá léta přinášej krásné vzpomínky lovcům a rekreantům, kteří tě navštíví, a turistům, kteří před tebou budou odpovídat.

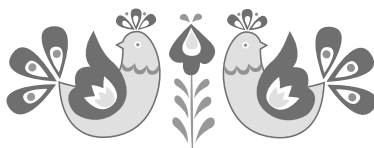

Zpěvokol

Antonín Svačina

Rok 1971 byl významný pro pracovníky firmy Transporta Poštorná a to proto, že byl dokončen nový závod TRA Břeclav v lokalitě Hrúdy.

Nastalo stěhování do nového závodu, no a tam se dala dohromady skupina spolupracovníků. Z Břeclavi to byl Fr. Kratochvíl, Fr. Žurek, Mirek Rozsypal a Lanžhotčané Jan Ciprys (Múčka), já, bratr Svaťa a Fr. Maděříč (bytem v Týnci). Časem jsme se začali scházet ve Staré Břeclavi u kamaráda J. Popoviče. A protože jsme i dobře zpívali, nazvali jsme se Zpěvokol. Jak plynula doba, začali jsme navštěvovat vždy párkrát za rok vinaře i známé od Hodonína až po Mikulov. Ve sklípku pokošťovat dobrého vína a přitom si za-

zpívat. I v Lanžhotě jsme byli vícekrát. Vůbec první naše začátky v Lanžhotě byly u výborného lanžhotského zpěváka Fr. Kycla, kdy po několik let vždy první pátek v lednu bylo u něho setkání Zpěvokolu. Účastnili se ho i další dobří zpěváci Ludva Kycl, J. Černý (Rais) a Fr. Gajda, žel nikdo z nich už nežije. Setkání bylo i u dalších - J. Třetiny, Jožulky J. Uhra, u Osičků. Měli jsme vytvořen i svůj zpěvník, který obsahoval přes 300 písniček. V repertoáru bylo i 30 písniček, ve kterých je přímo zmiňován Lanžhot. Určitě je o Lanžhotě písniček ještě víc a já jsem přesvědčený, že žádné jiné místo tolik písniček nemá.

Měli jsme i přímý kontakt na skladatele Jožulku Uhra přes Fr. Maděříče, který

ho navštěvoval i v Domově seniorů, proto zpíváme hodně písniček od Jožulky. Ostatně 8. 8. 1996 při příležitosti 25. výročí Zpěvokolu se konalo setkání u Svačinů u zámku, kterého se Jožulka osobně zúčastnil. Tam věnoval Zpěvokolu pro něj složenou písničku „Ej, keď bych byu ešte jednu šohaj“. Tehdejšího setkání se zúčastnili i manželé Osičkovi a vypadá to, že tato písnička se brzy objeví v jejich podání. I já mám pěkné věnování od Jožulky, kterého si nesmírně vážím. Při setkání 15. 12. 1995 mně Jožulka ve svém zpěvníku „Podluží, Podluží“ vlastnoručně napsal: Tondovi, kapitánovi Spartaku Forota a tenorovi jako zvon – Jožulka Uher.

Zhruba po půlce existence Zpěvokolu se k nám přidaly nové posily - L. Lekavý z D. Bojanovic a Lanžhotčané Petr Straka

a Ladě Tuček (Lenčik), bohužel všichni tři už nejsou pár roků mezi námi, stejně tak i J. Ciprys. Skončil i bratr Svaťa, který se přestěhoval do Břeclavi a už s námi nechodí. Mezi nejnovější příchozí do Zpěvokolu patří Jenda Konečný z M. Žižkova a Pavel Ciprys z Lanžhota. Scházíme se pořád dál a letos tomu je neuvěřitelných 54 roků, co Zpěvokol existuje. Letos jsme už měli setkání v únoru v M. Žižkově, v květnu v Rakvicích a v červnu v Lanžhotě u P. Cipryse.

Věřím, že se budeme ještě setkávat i nadále a písničky nám budou dělat radost pořád.

Foto: zleva Kratochvíl, J. Ciprys, A. Svačina, P. Straka, E. Lekavá, S. Svačina, F. Žůrek, F. Maděříč, L. Lekavý, M. Rozsypal

Manželé Martina a Marek Prajkovi z Lanžhota

Martina Pajková

Úvodem bych chtěla říct, že po oslovení redaktorky zpravodaje, abychom o sobě a našem zpívání něco napsali, mě v první řadě proletěla hlavou myšlenka, jak takový článek napsat, aby to nevyznělo jen slovem chvály. Ale věřte mi, že to není o ničem jiném než o životních příležitostech, využití potenciálu a získávání nových zkušeností.

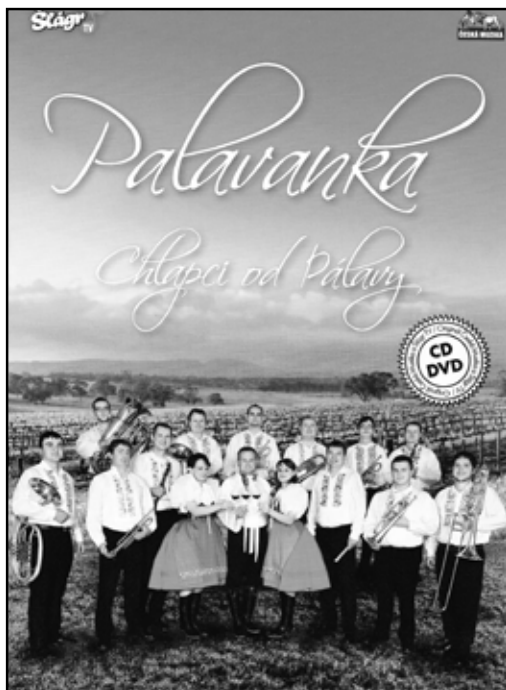
S manželem Markem se známe od dětství. Oba pocházíme z hudebně založených rodin, kde se zpívalo a zpívá dodnes. Naše pěvecké začátky a rozvíjení našeho potenciálu jsou zásluhou paní učitelky Vlasty Blažkové, která nás vyučovala v hudební výchově a pěveckém kroužku. Mě navíc přihlásila do celorepublikové soutěže „Zazpívej slavičku“, která se tehdy konala v České televizi brněnského studia. Díky její průpravě jsem se umístila na druhém místě. Pak následovaly okresní soutěže „Zlatá růže“, ve kterých jsme i s manželem reprezentovali místní základní školu.

Také jsme navštěvovali národopisný kroužek za doprovodu cimbálové muziky a LŠU v Břeclavi. Já jsem se zaměřovala na zpěv a klavír, Marek na klarinet. Po našem sblížení a následné svatbě začal Marek zpívat se sborem mužáků z Lanžhota. V té době byly naše děti ještě malé, a tak jsem si šla zazpívat jen příležitostně s ženským sborem z Lanžhota, kde si mě i manžela vyhlédl kapelník dechové hudby Palavan-ka, ve které jsme na konec působili více jak deset let. Za tuto dobu jsme spolu nahráli několik CD nosičů a DVD rekordérů, které můžete vidat na TV Noe. Byla to pro nás jak příležitost, tak velká zkušenost. Marek působil tři roky v DH Mistříňan- ce, a pak teprve přišla na řadu malá DH Cyrilka, se kterou zpíváme dalších deset let. S touto kapelou vznikly nové hudební nosiče a DVD, které můžete vidat na TV Šlág. S DH Cyrilkou hrajeme na různých akcích od benefičních koncertů, přehlídek až po plesy, fašankové zábavy atd. Každé vystoupení je tak trošku pro nás malou záhadou, protože nikdy nevíme, jak nás publikum přijme. Jestli se bude líbit náš projev a zaujmeme posluchače. Není to jen o zpívání a hraní, ale i o přístupu k lidem, protože si za námi přijdou tak zvaně vylít srdíčko a jsou pak vděční, když je vyslechneme a aspoň trošku ty ranky zalepíme naší muzikou. Největší odměna pro nás je, když za námi přijdou a chtějí si kapelu zamluvit na další akci, protože se jim vystoupení líbilo. A to je důvod, proč v tom pokračovat, dělat našim posluchačům radost. S manželem Markem

jsme spolu 31 let. Máme dvě děti, syna Marka a dceru Kristýnu.

Marek jde ve šlépějích svého dědy a muzikanta Ludvíka Prajky. Vystudoval brněnskou konzervatoř obor klarinet. Dcera Kristýna je zaměřena spíš sportovně než hudebně. Studovala sociální pedagogiku na teologické fakultě v Olomouci, i nadále chce ve studiích pokračovat. Máme jednoho vnoučka Matyáška, který vnesl nový impuls do našeho života a snažíme si ho užívat, jak je to jen možné.

Co říct závěrem. Věříme, že lidové zvyky, písně a hudba nezaniknou. Jsme rádi, že máme v tomto žánru pokračovatele. Dovolím si použít citát od jedné slavné osobnosti: „Hudba nás spojuje a otevírá cestu k našim emocím. Ať už posloucháme, nebo tvoříme, je to nádherný dar, který nám dopřává radost a útěchu.“

Cimbálka před starým kvartýrem Lužice

CM Valpur

Michal Sedá

Jsme mladá cimbálová muzika, hrajeme od podzimu loňského roku ve složení primáš Alexandr Výmola z Mikulčic, cimbál Martin Maršálek z Lužic, terc Tereza Hrnčířiková z Hrušek, basa Matyáš Hřebačka z Mikulčic, kontry Tomáš Tuček z Lanžhota a na klarinet moje maličkost Michal Sedá.

Byli jsme velice potěšeni, když nás oslovila ředitelka školy Eva Klvaňová, jestli bychom nechtěli zahrát v rámci literární vycházky, kterou pořádá zdejší základní škola. A tak ti, kteří 25. května zavítali do dvora místního muzea, si nás mohli poslechnout, anebo si s námi i zazpívat. V repertoáru máme písničky z Podluží, kyjovské skočné, písničky z Myjavy, čar-dáše a mnoho dalších.

A teď něco o našich začátcích. Poznali jsme se v dětské cimbálové muzice v Lužicích, kdy jsme všichni tak nějak přišli do kontaktu s cimbálovou muzikou poprvé. Jednou jsme byli osloveni, jestli bychom nemohli zahrát narozeninovou oslavu v menším počtu hráčů.

Po téhle akci jsme zjistili, že nás naše spolupráce baví, a proto jsme se začali scházet každý týden a náš repertoár rostl a rostl. Postupně jsme na sobě pracovali a stále pracujeme. Naše píle se zúročila na spoustě akcí.

V červnu jsme doprovázeli mužáky z Lužic na vystoupení pro MND a z našich posledních vystoupení bych rád zmínil akci otevřené sklepy v Moravské Nové Vsi a také hrajeme pravidelně ve sklepě u Jeňoura v Nechorech v Prušánkách na soukromých akcích.

Chtěl bych také zmínit naši spolupráci s tanečním souborem Lipina z Vracova, který jsme doprovázeli na vystoupení ve Vracově, na kyjovských slavnostech a v Přerově. Vloni na podzim jsme navštívili s Lipinou Holandsko a tohle léto jsme s nimi hráli v Chorvatsku.

V průběhu prázdnin nás ještě čeká mnoho dalších akcí, třeba v Břeclavi, v Lednici a opětovně v Nechorech a na podzim budeme hrát v Hruškách na festivalu otevřených sklepů.

Pokud byste měli zájem o naše vystoupení, můžete se podívat na naši facebookovou stránku CM VALPUR, kde najdete všechny kontakty.

CM Valpur

lidové písně, moderny, a další

+420 735 049 899

CM Valpur

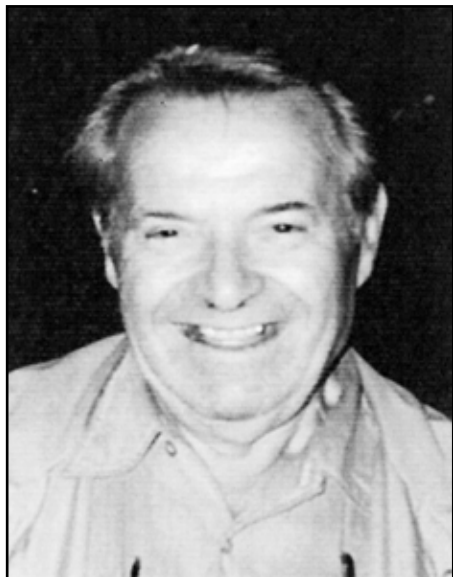
cm_valpur

cmvalpur@gmail.cz

Jan Petrla, první předseda MNV v Lanžhotě po roce 1989

Marie Petřlová

*Vlastenectví je nejlepší způsob
jak ukázat lásku
ke svému národu*

Antonín Dvořák

Láskou ke svému národu byl naplněn celý život Jana Petřly. Narodil se 24. prosince 1926 v Lanžhotě. Jeho vzorem se stal strýc Cyril Bystřický, kterému už

jako chlapec pomáhal v protifašistickém odboji. Jan odmaturoval na stavební průmyslovce a začal pracovat jako projektant. Už v roce 1947 na skautském táboře dělal oddílového vedoucího. Pro svou srdečnou povahu byl velmi oblíbený u dětí a měl autoritu. Při táboráku přispíval k dobré náladě hrou na kytaru. Oženil se s Annou Adámkovou.

Měli spolu syny Jiřího a Svatopluka. Chlapcům byly 3 a půl a 2 roky, když pro tatínka přijeli příslušníci StB. Byl obviněn z údajného zasílání informací o stavebních projektech do zahraničí. Brutální výslechy s hrozbou, že pěti ze sedmičlenné břevlanské skupiny hrozí trest smrti byly nekonečné. Jenda spolupůběžně naučil morseovku, a tak se večer před soudem dověděli, že kamarád z Kostic se na cele oběsil. Vedle týrání byli vězni deptáni i psychicky. Umístili je všechny na samotku a na dvoře stávēli šibenice. Nakonec musel být rád, že dostal „pouhých“ 17 roků. Po jáchymovském pekle a otrocké práci na Příbramsku si v roce 1956 šikovného projektanta vyžádala věznice v Opavě, kde navrhoval plány rodinných domků pro velitele, kde už se měl lépe. Propustili jej na amnestii v dubnu 1960. Když uviděl syny, kterým bylo 10 a 12 let, uvědomil si, že to byli příslušníci vlastního národa, kteří ho připravili o tu nejkrásnější část života, kdy jeho synové vyrůstali. Pak se roku 1961 narodil třetí syn Ctirad. Byl otřese-

ný ze skutečnosti, že se Češi k Čechům chovali jako gestapo. Proto se v roce 1968 opět s nadšením zapojuje i se ženou Aničkou do skautingu. Věděl, že se musí začít od mládeže a vychovávat ji k čestnosti, samostatnosti, lásce k přírodě a vlasti. Spolupracovali s nimi manželé Poláchovi a Šestákovi. I když v roce 1970 komunisté Junák zakázali, po cestě vydlážděné ušlechtilými ideály ho následuje spousta mladých chlapců a děvčat včetně z jeho rodiny. V roce 1980 mu umírá manželka Anna, které bylo pouhých 52 let.

Konečně se Jan Petrla dočkal konce totalitního režimu v roce 1989. Zapojil se do Občanského fóra a jako jeho kandidát byl zvolen předsedou MNV Lanžhot. Za jeho působení se začala rozvíjet spolupráce mezi Lanžhotem a obcí Rabens-

burgem v Rakousku, v kterém byl starostou Otto Prokop nar. 1932, který se narodil v Lanžhotě v dnešní Příční ulici. Srdečné přátelské vztahy se uskutečnily v kulturní i sportovní činnosti. Jan měl z dlouhého pobytu ve vězení podlomné zdraví, a proto v příštích volbách na starostu již nekandidoval. Prvním starostou byl zvolen Tomáš Polach. 28. srpna 1996 slunce zapadá a z dále zní křikem skautská večerka: V lesa klín, padá stín, hasne už vaty zář. Svatý mír kráčí z hor usíná Boží tvor. Naposled pohladí duši dobrého statečného člověka, který se loučí se vším, co miloval, s rodinou, přáteli a rodnou vlastí. Vzpomeňme na osobnost Jana Petrly s úctou a vděčností za vše, co pro naši společnost vykonal. Zůstane navždy vzorem pro naši mládež.

Mistrovská sezona tenísu Sokol Lanžhot

Jan Hekl

Tenisté Sokola Lanžhot měli letos v soutěžích družstev zastoupení ve všech kategoriích.

Nejmladší babytenisté ve složení: Martin Diviš, Sebastian Kacr, Samuel Rusnok, Sofie Reiter, Max Hekl, Kristýna Straková vyhráli s přehledem svoji skupinu a postoupili na oblastní finále, které se hraje v září v Brně.

I v individuálních turnajích se nejmenším nadějším daří, např. Samuel Rusnok přivezl pohár za 3. místo z turnaje ve Vnorovech, Sofie Reiter objíždí zdárně také velký počet turnajů.

Mladší žactvo ve složení: Barbora Mrštínová, Kristýna Hasilová, Nela

Pullmann, Eliška Osičková, Nela Šestáková svou soutěž zakončily na hezkém 3. místě.

Také mladší žačky objíždí individuální turnaje a sbírají mimo zkušenosti i body do žebříčku a výborné umístění.

Mladší žák Sokola Lanžhot Aleš Holomek hostoval v soutěži družstev v klubu TK Precheza Přerov, který hraje ligu mladších žáků. Všemi svými výhrami pomohl zajistit klubu postup na mistrovství republiky, kde Přerov skončil na 4. místě. Také po individuální stránce se hráči daří, když si ve své první sezoně mezi žáky vybojoval několik celkových prvenství a pódiových

umístění. Na domácím turnaji v Lanžhotě slavil 1. místo.

Starší žáci bojovali do posledního kola, kdy prohráli ve Vnorovech 4:5 a těsně jim unikl postup do vyšší soutěže. Nutno podotknout, že za starší žáky hraje několik mladších žáků. Družstvo hrálo ve složení: Alex Rusnok, Lukáš Uher, Aleš Holomek, Tomáš Bartoš, Nela Blažejová a Stela Slezáková.

Dorost ve složení Tadeáš Kosík, Kristián Kosík, Alex Rusnok, Tomáš Bartoš, Aleš Holomek skončil taky těsně druhý, kdy jim vítězství vzala jen kontumační prohra jednoho z utkání.

Také kategorie dospělých předváděla asi nejkvalitnější tenis, co za poslední roky v Lanžhotě byl. V nejvyšší možné soutěži v rámci kraje, tedy v divizi, bojovali

o každý bod. Nakonec přes těsné porážky nedokázali zvítězit a soutěž zakončili na posledním místě. I tak se jedná o jeden z největších úspěchů, protože divize se u nás nikdy nehrála. Kapitán Petr Gál sestavil družstvo z hráčů a hráček: Tomáš Melichar, Pavel Gula, Štěpán Nešpor, Petr Gál, Tadeáš Kosík, Mia Mayerová, Marie Sokolová, Marie Kacrová.

Hráčům sokola Lanžhot se na turnajích daří čím dál více a přibývá hráčů a hráček, kteří objíždí individuální turnaje napříč republikou a výborně reprezentují naše město a náš klub.

Basketbalová rodina TJ Sokol Lanžhot je připravena na další sezónu

Michaela Kocourová

Léto se chýlí ke konci a s jeho závěrem přichází i začátek nové basketbalové sezóny. Těšíme se, že letos budeme mít ve hře čtyři týmy TJ Sokol Lanžhot, každý s odhodláním o co nejlepší umístění.

Ženy se vrací s cílem zopakovat úspěch

Náš ženský tým se vrací na palubovky po úspěšné loňské sezóně, kdy se umístil na třetím místě v oblastním přeboru, v této sezoně s novým názvem „Jihomoravská liga“, ve které však startují i nejlepší týmy z Vysočiny a Zlínského kraje. Tento rok mají hráčky stejný cíl – medailovou pozici.

Družstvo letos posílí zkušená hráčka Sabina Poláčková, která svým příchodem přináší nové možnosti a energii. Věříme, že i s její pomocí budou ženy opět na špici tabulky.

U14 poprvé v lize

Tato sezóna má i jeden významný milník pro náš klub, žákovský tým U14 bude poprvé v historii TJ Sokol Lanžhot hrát celostátní ligu organizovanou ČBF. Jsme zvědaví, jak si družstvo povede v soutěžních utkáních s těmi nejlepšími týmy v republice. Z důvodu úzkého kádru družstvo posílí tři hostující hráčky z Dubňan.

U12 a příprava U10

Náš další tým, mladší minizákladně U12, se také připravuje na novou sezónu plnou zápasů. V oblastním přeboru je čekají tradiční soupeři jak z Moravy, tak i kraje Vysočina.

Nejmladší příprava U10 bude tento rok hrát formou nadregionálních turnajů. Tento tým nově povede trenérka Ladislava Hasilová, která přináší nejen své bohaté hráčské zkušenosti, ale také nový pohled na trénink a rozvoj mladých hráčů.

Nábor nových hráčů

V září bude probíhat nábor děvčat ve věku od 6 do 12 let. Těšíme se na všechny nově příchozí děti, které chtějí poznat krásu tohoto sportu a stát se součástí

naší basketbalové rodiny. Přijďte a zažijte radost z pohybu, týmové hry a nových kamarádů. Tréninky jsou ve sportovní hale v pondělí a pátek od 17:00, ve středu od 17:30. Více na našich webových stránkách www.basketlanzhot.estranky.cz.

Držíme palce!

Na závěr popřejme našim hráčkám úspěšnou sezónu plnou skvělých zážitků, růstu a úspěchů, aby se zúročila jejich tvrdá práce, odhodlání a týmový duch na hřišti i mimo něj. Přijďte podpořit naše týmy na domácích zápasech a buďte součástí hry minimálně stejně, jako v minulé sezóně. Děkujeme.

Co je nového ve florbalu

*Martin Drobík,
za tým trenérů oddílu florbalu Lanžhot*

Zdravím všechny čtenáře Lanžhotského zpravodaje a všechny občany města Lanžhot

Máme za sebou konec naší již 23. florbalové sezony. Jak se florbalistům dařilo? Jak fungují a co je trápí a co je těší, z čeho mají radost?

Tak se na to pojďme společně podívat. Sezónu 2023/2024 začaly tři družstva dětí a jedno družstvo mužů. Začneme dětmi. Každou novou sezónu již tradičně zahájíme v srpnu týdenním příměstským táborem v naší sportovní hale. Šlo se nám 33 dětí ve třech ročnících, elévové, mladší žáci a starší žáci, kterým se věnuje tým trenérů Marek Šudrla, Radim Konrád, Radek Zonyga a Zdeněk Nečas.

Soustředění probíhá od 9 do 16 hodin od pondělka do pátku se zaměřením na kondiční přípravu, pozvolna děti rozhýbat a vrátit jim do rukou florbalu a starší něco málo naučit z taktiky a herních systémů. Pátek odpoledne je ukončená společně s rodiči na hřišti na Na Šlajsi.

Florbalová sezóna začíná koncem září, ale s tréninky začínáme týden po soustředění a trénujeme pravidelně v pondělí od 15.30 do 17.00, středa od 16.00 do 17.30 a pátek od 15.30 do 17.00. Všechny věkové kategorie trénují společně, což není ideál, ale více místa a času ve sportovní hale není. Celou sezónu odehrála družstva elévů pod vedením Zdeňka Nečase, mladších

žáků pod vedením Marka Šudrly a starších žáků pod vedením Radima Konráda. Děti není ani málo ani moc, a proto jsme využili možnosti posílení kategorií mladších žáků o děti z oddílu z Mikulova. Tato spolupráce se nám osvědčila a tímto chci poděkovat dětem i trenérům z Mikulova za fajn spolupráci. Moc si ceníme posílení našeho trenérského týmu o dvě posily. V první řadě o Michala Konráda, který je aktivním hráčem Gullivers Brno, týmu třetí nejvyšší florbalové soutěže. Michal je obrovským přínosem v systémech hry, v taktice a v herních dovednostech. Navíc umí dětem vše vysvětlit, a hlavně názorně předvést. Michale, děkujeme za tvůj přístup! Druhou trenérskou nadějí a budoucností je Lukáš Zonyga. Taky Lukášovi děkujeme, že se k nám přidal. Celá končící sezona proběhla bez větších zadrhelů, někdy ví-

těžství, někdy prohra, tak jak to ve sportu chodí. Všechny děti, které sezonu začaly, tak ji i ukončily, a to je pro nás vizitka toho, že florbal v našem podání děti baví a jsou spokojené.

Do lepšího rozvoje našich mladých hráčů jsme zařadili i posilovnu. Děti chodí každé pondělí posilovat svá těla. Byli jsme vcelku překvapení, jak moc zájemců propadlo posilování. Na druhou stranu pro zlepšení souhry a hry jsme jezdili každý čtvrtek do haly v Lužicích, kde jsme našli zázemí pro rozvoj herních a systémových dovedností.

Dny národních kultur

Svatopluk Štěpánek

Záměrem bylo setkání důchodců ze Slovenska, Česka a Rakouska ve čtvrtek 27. června 2024.

Pořadatelem byl Obecní úřad Závod a Jednota důchodců Slovenska, pozvání byly město Lanžhot a rakouská obec Drörsing.

Slovenská obec Závod má do tří tisíc obyvatel, je od nás vzdálena asi 25 km a rakouský Drörsing je vzdušnou čarou od Závodu asi 10 km.

V dávnějších dobách spojovala obě obce „kompa“ přes řeku Moravu.

Naš městský úřad uhradil náklady na autobus, přispěl na naši prezentaci a zájezdu se účastnilo celkem 33 důchodců. Odjíždíme před 13 hodinou, za jízdy nás vítá Marie Uhrová a seznamuje všechny s programem. Po krátké jízdě vystupu-

Naši muži využívají možnost trénovat a trávit několik víkendů florbalem a jak se říká, udělat si radost. Proč ne, nemusíme se jen pachtit za výsledkem a dokazovat si, kdo je lepší.

Sezonu jsme ukončili májovým turnajem, který probíhal soupeřením dětí proti rodičům a trenérům a společným posezením u něčeho dobrého u grilu na hřišti Na Šlajsi.

Na všechny se těšíme na příměstském táboru koncem srpna.

Závěrem chceme poděkovat rodičům za skvělou spolupráci a důvěru, kterou dávají nám trenérům.

jeme z autobusu před Kulturním domem v Závodě, kde nás vítají zástupci pořadatelů. Postupujeme do společenského sálu v prvním poschodí, v předsáli je rozsáhlý bufet. Hned z kraje sedí v sále u dvou stolů rakouští hosté, mají stejné košile a halenky

vínové barvy. Část stolů je obsazeno místními hosty, usedáme na vyhrazená místa, na stolech jsou místní speciality.

Místní kulturní dům je rozlehlá stavba s prostorným moderním zázemím v suterénu, jehož součástí je také kinosál s jevištěm. Krátce po příchodu nás vítají pořadatelé, pro hosty z Rakouska překládá tlumočnick. Přesunujeme se všichni do kinosálu v přízemí, kde následně probíhá bohatý program. Vystupují tady se zpěvy a tanci místní děti a dospělí, předvádějí místní kroje a zvyky této záhorácké obce. Jsou promítány videozáznamy jak místní, tak od nás i z Rakouska. Na konec vystupují zástupci jednotlivých delegací za náš městský úřad Pavel Ciprys.

Vracíme se všichni do sálu, kde už hlasitě vyhrává kapela, převážně naše známé skladby, jak to známe i z našich návštěv ve Velkých Levárech. Za chvíli ovládne všechny srdečná nálada, zpíváme a mnozí vyrážejí na parket. Ve chvíli, kdy kapela hraje „Škoda lásky“, Rakušané dokonce vstávají, zpívají a tleskají v rytmu skladby.

Čas v dobré pohodě dobře ubíhá a přiblížil se čas odjezdu, předem stanovený na 18. hodinu. Loučíme se a odjíždíme domů

foto Pavel Ciprys

plní pěkných dojmů a není se čemu divit, že se nám ani nechce. Po návratu do Lanžhota se rozcházíme s pocity pěkně prožitého odpoledne obyčejného všedního dne.

Závěrem je třeba poděkovat pořadatelům Dnů národních kultur za přípravu tohoto setkání, která s ohledem na bohatý program byla jistě náročná. Poděkování patří za podporu naší účasti našemu městskému úřadu a také výboru místního sdružení invalidů.

Snad ještě... Na území našeho města je unikátní „trojmezí“ tří sousedících zemí – Česka, Slovenska a Rakouska. Tak by snad stálo za úvahu, uspořádat v budoucnu podobné setkání u nás v Lanžhotě. Třeba i současně s nějakým památným výročím města.

Příměstský tábor – Indiánské léto 2024

Drahomíra Veverková

Začátkem července přijal Manitou do svého kmene partu 25 dětí, z nichž se, díky zasvěcovacímu rituálu a splnění slibu věrnosti, stali indiáni. Protože Manitou hned první den onemocněl vzácnou a smrtelnou chorobou, bylo nutné získat pro něj lék, dřív než bude pozdě. Lektvar, který by mu zachránil život, dokáže připravit Šamanka, ale potřebuje k němu pět přísad, jež musí indiáni během pěti dnů získat.

Cíl tábora byl tedy od počátku jasný a malí indiáni se do toho pustili s opravdovým zápletem. Zároveň si potřebovali osvojit i spoustu indiánských

dovedností a vyzkoušet si, jaké to je žít v indiánské vesnici, ale také mimo ni.

Dokázali vytvořit vlastní totemy, lapče snů i hudební nástroje, které nás doprovázely při zpěvu indiánských písní. Na prérii si vyzkoušeli jízdu na koních a na louce střelbu z luku i hrabání sena. Na stopovačce prokázali, že dokážou podle instrukcí najít správnou cestu, vylustit šifry i splnit úkoly. Namíchali si vlastní bylinkový čaj a vyrobili květinové záložky. Svou mrštnost trénovali při každodenních pohybových nebo míčových hrách a nechyběly ani vodní radovánky

vzhledem k počasí, které nám letos opravdu přálo.

Za každý den indiáni dostali barevné pírko a přivázali si ho na svůj amulet, který mohli hrdě nosit na krku.

Když poslední den přinesli Šamance pět požadovaných přísad, namíchala jim za zvuku bubnů a vůně ohně lektvar, který opravdu vyléčil nemocného Manitou. Ten jim za ochranu života dal indicie k nalezení vzácného pokladu, jež si spravedlivě rozdělili.

Byl to týden plný zážitků, dobrodružství a veselí. Velký dík patří všem, kteří se podíleli na přípravě tábora, za zapůjčení teepee, za krásné dopoledne u koní na farmě Delta Jane a hlavně všem dětem za jejich nadšení a zapojení.

Středověký tábor u Javoříčka

Tomáš Cibulka

Vyvrcholením našeho celoročního snažení je vždy letní desetidenní tábor. Letošní čas jsme v počtu bezmála 50 členů strávili u městečka Javoříčko, v malebném údolíčku kousek od hradu Bouzov. Každodenní ranní šumění lesa prolomil zvuk kytar a my jsme vstali vstříc dalšímu dni.

Během tohoto tábora jsme pomohli mladému pánu Janu Ptáčkovi a jeho poručníku Joštovi nastolit klid a mír v jejich panství. Nechali jsme si u místního kováře ukovat meče, prošli tvrdým výcvikem, vyčistili okolí od podlých lapků v čele s jejich

vůdcem Snejkem a zachránili spanilou Elišku.

Nenechali jsme si ujít ani příležitost navštívit hrad Bouzov a Javoříčské jeskyně.

Mezi naše tradiční aktivity patří táborová olympiáda, indiánský sportovní turnaj Akičita, rukodělky, soutěž Bantuové mají talent či braňák. Zlatým hřebem tábora je pak bezesporu slibový táborák, u kterého si naši nováčci, vlčata a světlušky splní své sliby.

Není krásnější zakončení skautského roku než tábor a my se už všichni moc těšíme na další.

foto archiv Bantuové

Morava Run – běžecká štafeta z pod Kralického Sněžníku až do Lanžhota

*Martin Daneš,
kapitán týmu Rozběháme Břeclav*

Pátek odpoledne na začátku srpna. Kemp Dolní Morava. Navzdory kalendáři je jen 15 °C a prší. Okolo 400 hobby běžců ze 40 týmů se tam právě připravuje na dlouhou „štreku“ od pramene Moravy až k jejímu soutoku s Dyjí. Celkem 260 km si každý tým rozdělí mezi 7-12 účastníků, kteří se ve dne v noci střídají na jednotlivých úsecích a ve finále se všechny jejich

časy sčítají. Jedno je ale jisté. Všichni se těší do Lanžhota, kde je cíl a zázemí. Jenže k tomu vede ještě dlouhá a místy i bolestivá cesta.

Jedním z družstev na startu byl i tým Rozběháme Břeclav, mezi jehož deseti členy (6 mužů a 4 ženy) byli také tři vytrvalci původem z Lanžhota – Miroslava Tučková, Michal Bernát a Petr Tuček. Pro polo-

vinu osazenstva to byla první zkušenost s etapovým závodem, který má pramálo společného s běžeckými závody, jak je znáte. Není to ani tak o běhu a o rychlosti, jako spíše o pečlivě naplánované logistice. Měli jsme k dispozici tři auta, a tedy více místa, pohodlí i času na odpočinek. Nicméně běžíte vlastně jen tři hodiny a dalších jednadvacet jste neustále na cestě, čekáte v autě, jíte v hospodě nebo odpočíváte a spíte ve spacáku kdykoliv a kdekoliv, kde to zrovna jde. V průměru naspíte maximálně čtyři hodiny, a to ještě na etapě. Tělo dostane zabrat, hlavně tou únavou a úplně přetočeným režimem. Když na vás vyjde noční etapa v lese ve tři ráno, a ještě za deště, málokomu se chce vyběhnout... Ale když se sejde ta správná parta, pro

ten tým kamarádů se překonáte. Když to zvládnou oni, tak vy se zahanbit rozhodně nenecháte.

V tomto závodě je trasa značena jen minimálně, spolehnout se musíte na mapy v hodinkách nebo mobilu. Každým okamžikem víte, kde se váš kolega nachází, díky GPS náramku, který můžete přes mobil sledovat a v případě bloudění kolegu můžete navést přes telefon na správnou cestu. Místa předávek mezi různě dlouhými úseky (7-11 km) po celé trase zajišťují hasiči nebo dobrovolníci z jiných běžec-kých skupin, takže voda, banány nebo meloun jsou všudypřítomné, jinak je ale průběžné stravování na každém běžci.

Trasa kromě úvodních nočních lesních etap a jednoho výběhu sjezdovky vedla

po rovinách podél řeky Moravy, málokdy ale potkáte na trati soupeře, přece jen se čtyřicet běžců na tak dlouhé trase docela „rozpustí“ a běžíte hlavně sami za sebe. Bohužel, ani našemu týmu se nevyhnulo zranění, vyvrknutý kotník na blátě a pád hned v první noční etapě proměnil kamarádka běžkyni pouze na řidičku a její zbylé dvě etapy jsme si museli rozebrat mezi sebou.

Právě řidičky, které neběží, ale jsou neustále ve střehu, jsou důležitou součástí týmu. Někdo je v týmu nemá vůbec. Ne každý má to štěstí, že se jejich kamarádka nebo dvě obětují a absolvují s ostatními prakticky beze spánku přes 500 km dlouhou cestu, stále za volantem. Ale když jako běžec víte, že se můžete soustředit jen na

běh a o něco méně řešit po svém doběhu únavu a logistiku, je to velká úleva.

Celou trasu máme podle temp jednotlivých běžců předem odhadnutou v tabulce na 24 hodin a 25 minut. I když tma a déšť v úvodu udělala své, většinu trasy jsme měli časovou rezervu. Z Dolní Moravy jsme startovali v pátek v 18 hodin, do cílové rovinky na fotbalovém hřišti v Lanžhotě doběhla poslední běžkyně symbolicky společně s celým týmem v sobotu v 18:30:06 hodin. Trefili jsme se skoro přesně, po zásluze obdrželi kovové památeční medaile. Umístění přesně v polovině startovního pole pro nás není důležité. Ale pro představu, na vítězný tým jsme ztratili dlouhých šest hodin.

8. ročník westernových závodů v Lanžhotě

Marek Blažej

Dne 27. 7. 2024, jako tradičně každou poslední sobotu v červenci, proběhl již 8. ročník westernových závodů v rychlostních disciplínách na rodinné farmě DELTA JANE v Lanžhotě.

Jsme rádi, že i v tomto roce jsme dostali možnost zorganizovat jeden závod z celého seriálu

SWJ (Spolek westernových jezdců) u nás v Lanžhotě. Letos je připraveno celkem 6 závodů, tedy o jeden více než loňský rok. I tento rok se poslední závod pojede v Krumvíři, a to až v sobotu 14. září.

Po loňské rekordní účasti závodníků i návštěvníků byl tento ročník slabší. Vel-

mi nás mrzelo, že všechna média strašila lidi již týden před závody tím, že právě poslední sobota v červenci má být nejteplejším dnem tohoto roku. Všech 16 závodníků na koních ale potvrdilo, že tady zažilo již větší horko. Pro koně bylo připraveno úvaziště ve stínu a dostatek vody, pro jezdce i návštěvníky závodů bylo zabezpečeno dostatek nealko osvěžení i piva, letos jsme pro návštěvníky pro osvěžení instalovali i vodní rosiče, které příjemně ochlazovaly okolí občerstvovací zóny.

Jezdci i letos závodili v šesti rychlostních disciplínách. Za některé sportovní výkony by se jezdci ne-

museli stydět i na celorepublikové úrovni. Velmi dobře si letos počínaly i tři jezdkyňe ze Slovenska. Celkové vítězství obhájila Simona Horáčková z Černčína, těsně za ní se umístila Hana Poloučková z Bučovic. Jsem rád, že letos jedno druhé a jedno třetí místo zůstalo díky Michalu Blažejovi doma. Potěšilo nás, že po delší době k nám s koněm zavítal zástupce místních koňáků Jirka Krásný.

Závěrem chci poděkovat všem kamarádům, kteří nám pomohli závody zorganizovat, sponzorům a samozřejmě všem, kteří nás přišli podpořit.

Těšíme se na shledanou příští rok, opět již tradičně poslední sobotu v červenci 2025.

Petice proti CHKO Soutok byla v Senátu shledána důvodnou.

Marek Blažej

Vážení spoluobčané, rádi bychom informovali o tom, naše petice Proti návrhu na vyhlášení CHKO Soutok byla dne 12. 6. 2024 v Senátu Parlamentu ČR na jednání Výboru pro územní rozvoj, veřejnou správu a životní prostředí shledána důvodnou a vzhledem k počtu podaných námitek bylo doporučeno Ministerstvu životního prostředí celý proces o půl roku posunout.

Oceňujeme, že nejen velká část občanů vyjadřuje nespokojenost s postupem státních úředníků, ale že už i zastupitelstva několika okolních obcí přijala zamítavá stanoviska k záměru vyhlášení CHKO. Jsme rádi, že i vedení našeho města svými námitkami vyjadřuje nespokojenost s některými návrhy a postupy státních orgánů ochrany přírody.

SENÁT PARLAMENTU ČESKÉ REPUBLIKY

14. FUNKČNÍ OBDOBÍ

VÝBOR PRO ÚZEMNÍ ROZVOJ, VEŘEJNOU SPRÁVU A ŽIVOTNÍ PROSTŘEDÍ

112. USNESENÍ

z 21. schůze konané dne 12. června 2024

k petici „Protí návrhu na vyhlášení Chráněné krajinné oblasti (CHKO) Soutok“

Na základě žádosti Výboru pro vzdělávání, vědu, kulturu, lidská práva a petice Senátu Parlamentu ČR, po vystoupení zástupce petičního výboru Marka Blažeje, po zpravodajské zprávě senátorky Evy Rajchmanové a po rozpravě

VÝBOR

- I. projednal** na žádost Výboru pro vzdělávání, vědu, kulturu, lidská práva a petice Senátu Parlamentu ČR předmětnou petici a **shledává ji jako důvodnou**;
- II. žádá** Ministerstvo životního prostředí o **vyčíslení nákladů** na zřízení CHKO Soutok;
- III. doporučuje** Ministerstvu životního prostředí, vzhledem k počtu podaných námitek, odložit plánovanou účinnost předpisu o zřízení CHKO Soutok o půl roku, tedy z 1. 1. 2025 na 1. 7. 2025;
- IV. pověřuje** předsedu výboru senátora Zbyňka Linharta, aby předložil toto usnesení předsedovi Výboru pro vzdělávání, vědu, kulturu, lidská práva a petice Senátu Parlamentu ČR.

Zbyněk Linhart v. r.
předseda výboru

Eva Rajchmanová v. r.
zpravodajka výboru

Jarmila Smotlachová v. r.
ověřovatelka výboru

inzerce

Financování bydlení

KOUPĚ ■ VÝSTAVBA ■ REKONSTRUKCE

Refinancování

HYPOTÉKY ■ ÚVĚRY ■ PŮJČKY

Realitní služby

PRODEJ ■ PRONÁJEM ■ ODHADY

S čím Vám
můžeme
pomoci?

Igor Kahánek

☎ 608 776 618

UveroveCentrum.cz

Zpravodaj Městského úřadu Lanžhot vychází čtvrtletně v nákladu 1100 ks
vydává město Lanžhot, adresa redakce Náměstí 177, 691 51 Lanžhot, IČO: 00283321
e-mail: redakce@lanzhot.cz, tel: 519 336 107, místo vydání Lanžhot
odpovědná redaktorka Kateřina Paulíková, telefon 519 336 107, e-mail: paulikova@lanzhot.cz
Redakční rada: E. Klvaňová, J. Petřlová, S. Hrubá - Markovičová, V. Hostinová, V. Tučková,
J. Malá, L. Topolanská

Vyhrazujeme si právo na úpravu textů. Vyšlo: srpen 2024
Grafická úprava a tisk dodaných materiálů: Stillus s.r.o., reklamní agentura, www.stillus.cz
Registrováno Ministerstvem kultury ČR, reg. číslo MK ČR E 11687
Uzávěrka zpravodaje 4/2024 – 7. 11. 2024
Názory dopisovatelů se nemusí shodovat s názory redakce.

Den dětí

foto Kateřina Paulíková

Dětské rybářské závody

foto Kateřina Paulíková

